ISSN 0132-4462.
№ 8 2000
СЕРПЕНЬ

перець

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. В. СИНГАЇВСЬКОГО

Мал. О. ЖИТНІКОВА

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

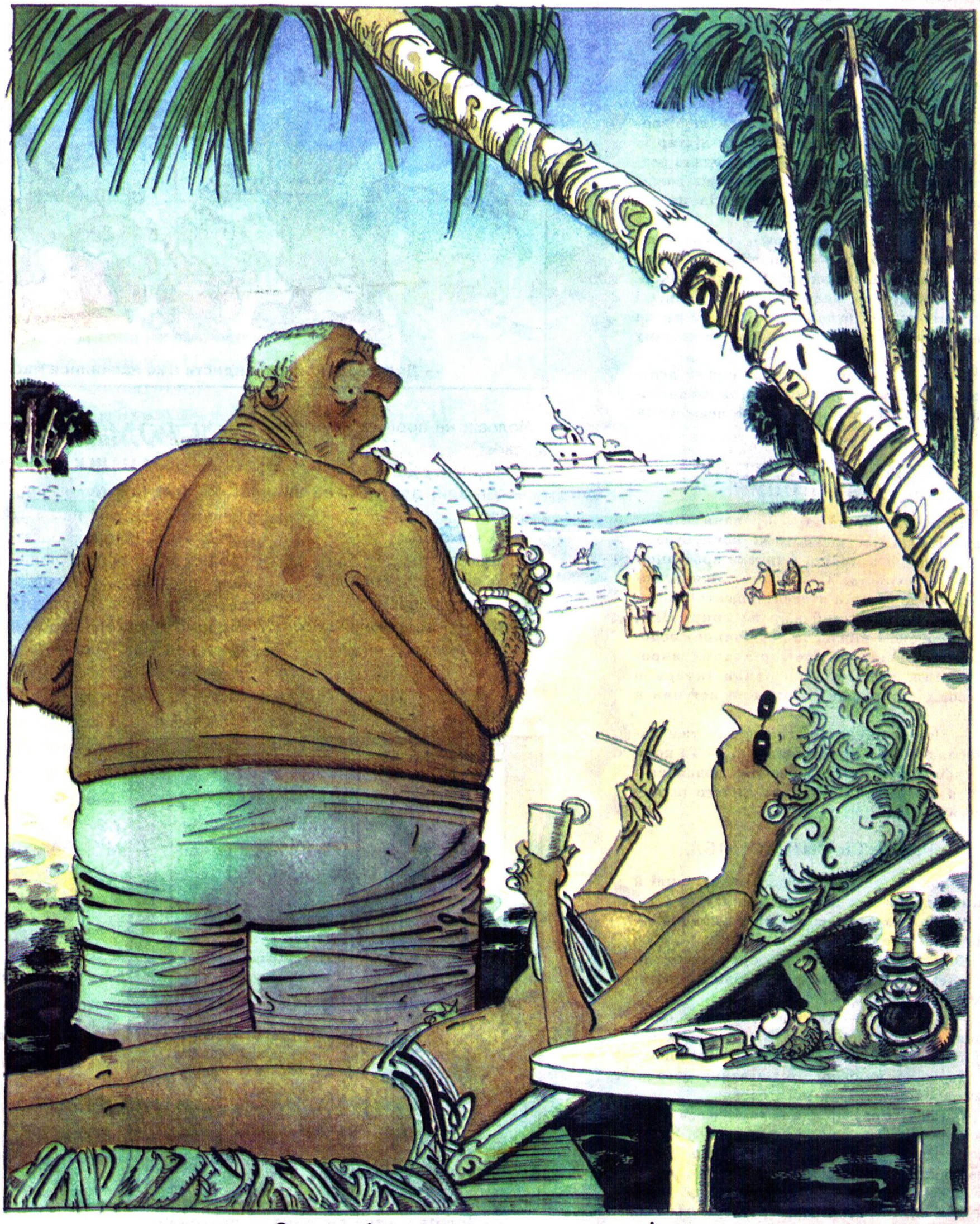

— Знову мені не пощастило в село до мами з'їздити.

ЯК НАС ТЕПЕР НАЗИВАТИ?

Як повідомили нашому кореспонденту, в Держкомстаті вирішено виділити в окрему групу громадян, які хоч і входять до категорії бідних, але виділяються серед останніх своєю купівельною спроможністю. Наприклад, бідна жінка за нормами прожиткового мінімуму має носити пальто п'ятнадцять років. Бідний чоловік куртку — вісім років. А жінка бере і через чотирнадцять років пальто собі міняє! А чоловік свою куртку — через сім! Так от, таких «багатих» бідних Держкомстат тепер називатиме «заможниками».

ЩОБ НЕ КОРТІЛО

Як передає наш херсонський кореспондент, мерія обласного центру винайшла своєрідний спосіб боротьби з розкраданням комунальної власності. Для того, щоб злодіям не кортіло вкрасти дріт чи ліхтар із вуличної електромережі, мерія видала розпорядження про демонтаж ліхтарів зовнішнього освітлення і шестиста кілометрів електромереж.

Як на це зреагували злодії, сказати важко, а от херсонці — у відчаї. Майже рік, пересуваючись вечірніми вулицями навпомацки, вони хоч мали надію, що колись і на їхній вулиці буде світло. Але тепер ця надія згасла, як останні ліхтарі в їхньому мікрорайоні.

До речі, на демонтаж цей грошей асигновано стільки, що їх би цілком вистачило на півроку нормального освітлення міста.

ПАРТІЯ ЛЮБИТЕЛІВ САМОГОНУ

Ця партія ще не зареєстрована Мінюстом, але за масовістю може конкурувати з будь-якою в країні. Стрімке зростання її рядів припадає на минулий місяць, коли в державі на п'ятдесят відсотків було підвищено акцизний збір на спирт. Що, само собою, і призвело до значного подорожчання всіх лікеро-горілчаних виробів. Наш кореспондент взяв інтерв'ю у громадянина, який тільки-но вступив в нову партію:

— Не можу сказати, що я так уже полюбляю самогон,— сказав він. — Та коли до всіх останніх подорожчань додалося і це, я зрозумів, що в мене іншого шляху немає.

РАДІСТЬ КНИГОЛЮБА

Чоловік стояв у книжковому магазині й міцно притискав до грудей книгу.

— Знайшов! — радісно вигукував він. — Нарешті знайшов!

Наш кореспондент, який був свідком цієї сцени, поцікавився у чоловіка причиною його радості:

— Уявляєте,— сказав чоловік,— обійшов усю столицю України в пошуках потрібної мені книги і тільки тут знайшов...

Директор книжкового магазину погодився прокоментувати його слова:

— Річ у тому, що книги українською мовою — рідкість у нашому магазині. Як відомо, за статистикою на одну українську книгу припадає аж п'ятдесят шість російськомовних. Тож нічого дивного, що українська книга поступово перетворюється на справжній раритет.

Коротко кажучи

✓ *Оглух від постійних обіцянок жити краще.*

✓ *Є театр перед мікрофоном, є й цирк.*

✓ *Тільки у нас вважають, що виживання — також життя.*

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

✓ *Навіть якщо ти будеш безсмертним, страхова фірма знайде від чого тебе застрахувати!*

Олександр ПАСТУХ.

✓ *Лише паламар працює від дзвінка до дзвінка.*

✓ *Той, хто сів у калошу, про яхту вже не мріє.*

✓ *В центрі крайнього не знайдеш.*

✓ *Ми поставили мету. До стінки.*

Флоріан БОДНАР.

✓ *Зрушення у нас є, тільки не в той бік.*

✓ *Чим нижчий рангом начальник, тим нижче доводиться йому кланятися.*

Юрій САВЧУК.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема Л. Телятникова)

— Дивись, ці контрабандисти вже навчилися маскуватися під інопланетян.

СКРОМНІСТЬ

УСМІШКА

Чоловік на поріг, а дружина за своє:

— Зарплату давали?

— Давали, але мені не вистачило...

— А кумові?..

— Кумові теж...

— А кому ж вистачило?

— Бригадирові.

— Ото безсоромний... собі — на, а людям... е-е...

— Та ні, все було справедливо. Зібрав він нас і говорить: «Вас, хлопці, багато, а грошей на зарплату лише одному вистачить. Тож, щоб без образ, давайте її розіграємо. Віддамо гроші найскромнішому серед нас. Підніміть руки — хто у нас найскромніший?»

— Треба було не піднімати.

— Я так і зробив.

— А інші?

— Інші теж... не підняли.

— І що ж?

— Тоді бригадир зітхнув і говорить: «Ну, якщо поміж вас скромних нема — зарплату беру собі».

Микола ВОЗІЯНОВ.

Мал. О. КОХАНА

— Золота у мене дружина — дві години ночі, а вона ще по господарству порається!..

Мал. О. ЖИТНІКОВА

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Оце тренуюся. Мрію салон художнього татуювання відкрити...

Я НЕ ТУТЕШНЯ...

Бувальщина

На Київському автовокзалі в автобус «Київ-Чернігів», перед самим відправленням, заходить жіночка досить пристойного вигляду і жалісливим голосом просить пасажирів:

— Подайте, хто скільки може, я не тутешня, приїхала з Чернігова, але мене обікрали і грошей на зворотню дорогу не маю...

Пасажири кидають потроху, в цей час заходить до автобуса водій і каже:

— Жіночко, сідайте, я вас задарма довезу до Чернігова!

Та заметушилась:

— Ой, вибачте! Я переплутала! Я з Черкас...— І швидесенько подалась до виходу.

Надія СЕМЕНА.

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

БАЙКИ НА ДВА РЯДКИ

ГАДЮКА І НАКЛЕПНИК

До нього у Гадюки заздрість люта:
— Твоя сильніша (писана!) отрута.

РОЗБІРЛИВИЙ ВОВК

Вовк не чіпав худих, брудних Овець,
А жирних, чистих... Тут він — фахівець!

БЮРОКРАТ І СОНЦЕ

У двері Сонце глянуло... «Куди? Я зайнятий! За кілька днів зайди!»

ЛИСИЦЯ-ХИТРИЦЯ

Як тільки влізе до Курей в довір'я,—
З них полетить і пух, і пір'я.

ЇЖАКОВА БАЙКА

Себе у байці Тигр пізнав
І Їжака з роботи зняв.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— У мене чоловік не палить, не п'є, до жінок не вчащає, усю зарплату віддає... О, а ось і він летить!

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

- **ПАРОДІЯ** — п'єса на пару дій.
- **ТОРТУРИ** — майстрині виготовлення тортів.
- **ПРОБКА** — дегустаторка.
- **ПІДРУЧНИК** — термометр.
- **ЦИФЕРБЛАТ** — номер телефону для одержання чогось по знайомству.
- **ПОДОРОЖ** — зростання цін.

Петро ЛЯШЕНКО.

- **БУРЯК** — шалений вітер.
- **ВИШКОЛЕНИЙ** — звільнений зі школи.
- **КОРИДОР** — учасник кориди.
- **КУПЮРА** — велика купа.
- **ЗАГРАВАННЯ** — увертюра до опери.
- **КУСЕНЬ** — злий собака.
- **САНЧАСТИНА** — частина саней.

Сергій ДМИТРЕНКО.

ПАСІКА

ГУМОРЕСКА

Вчора до мене податковий інспектор приходив. Чемний такий — очі за окулярами ховає. Я саме газети, на яких сплю, в купу згрібав, а тут — такий державний гість.

— Я нічого проти вас не маю,— зразу попередив,— але служба в мене така. Ось і змушений питати. Наприклад, який у вас щомісячний прибуток?

— Сімдесят гривень,— кажу.— Так то не прибуток, а зарплата. Вона вся на руки не видається, а тільки нараховується.

— А за квартиру ви платите дев'ясносто,— ласкаво посміхнувся інспектор, глянувши в папери.— Не клеїться, шановний. Щось приховуєте...

— Не приховую, а продаю. Ось на тому тижні шафу продав.

— Я б повірив, повірив би... Та, бачу, газети дорогі ви купуєте. Он та гривню коштує, та — півтори.

— Не купую я їх. На вулиці збираю. І не газети це, а постіль моя.

— Ну що ж, спати ви можете на чому завгодно. До цього претензій не маємо. Т-а-ак... Бачу — фрукти полюбляєте. Вітамінчики. Оптовими партіями закуповуєте. Мабуть, несанкціонованою торгівлею займаєтесь?

— Та це ж меблі мої,— пояснюю.— Стілець. Сідайте,— присунув ящик з-під апельсинів.

— Я бачу — ви серйозний бізнесмен — он коробки з-під майонезу, шоколаду, макаронів. Краще зразу признавайтесь!

— Признаюсь! То тільки для гостей — замість столу та стільців.

— Значить — гучні гулянки організовуєте?— записував чемний інспектор. Ввічливий такий, не кричить, не обзиває... Приємно розмовляти.

— Іноді друзі заходять, аякже. Новину яку розкажуть. Телевізор же я ще рік тому продав, щоб воду не відключили. Посидимо, поговоримо...

— Покуримо...— додав інспектор, киваючи на недопалки.— Дорогі, бачу, курите— по чотири гривні за пачку. Все-таки маєте змогу купувати?

— Маю змогу збирати. Буває й дорожчі попадаються, як пощастить.

— А друзів пивом пригощаєте, хоча кажете — навіть меблі продали,— тицьнув чиновник на пляшку з-під «Оболонського».

— То не пиво пили, а свічку палили — в пляшку вставляли. Ось заплачу борг — повинні будуть підключити електрику.

— Якийсь ви хитрий дуже! Все у вас сходиться. А це що за рецепт? Ліки купуєте? Дозвольте поцікавитись — за які такі гроші? На вашу зарплату не полікуєтесь. Який додатковий прибуток маєте?

— Продав одному колекціонеру фотографії членів Політбюро та книгу «Економіка соціалістичних країн». На валідол та гірчичники вистачило.

— Я б повірив, шановний, повірив би...— кивнув головою податківець.— Та ви прорахувались, мене не обманете. Он банка з-під котячих консервів. Що ж, самому, кажете, нічого їсти, а котів закордонними харчами годуєте?

— Я з неї квіти поливаю,— швидко заперечив я.— А баночку у під'їзді підібрав.

— Бачу — досвідчений тип,— зробив висновок інспектор.— Ніяк не підступишся. Та зрозумійте, що колись ми вас спіймаємо на брехні. Адже ви живете на таку зарплату, а це вже підозріло!

І все-таки виписав мені квитанцію на штраф — за вікном бджолу побачив.

— Ось тут ви і попалися!— каже.— Бачу, пасіку підпільну тримаєте. Нас... хе-хе... навколо пальця не обведеш.

Сергій СОЛОВЙОВ.

с. Вербівка
на Харківщині.

Вечірня казка для дорослих

У Казковому Лісі жили собі, були собі двоє вірних друзів — їжачок Колько Колькович Колючка та зайчик Косяй Косяйович Вухань. Дружили з самісінького дитинства. Разом ходили колись до спеціалізованої лісової школи з ведмежою мовою викладання, сиділи за однією партою, разом за порушення дисципліни виганяла їх з класу вчителька Пантера Ягуарівна, разом переживали вони різні шкільні пригоди... Поки не виросли і не стали дорослими. Аж тут якраз казково-лісові реформи почалися — приватизація, капіталізація, ринкові стосунки. Період для когось активного виживання і процвітання, а для когось і пасивного погибання. Погибати друзі не хотіли. Їм більше подобалося виживати і процвітати. Зайнялися вони спільним бізнесом, заснували «ЗАЇЖ-КОРПОРЕЙШН» (тобто ЗАЄЦЬ—ЇЖАК—КОРПОРЕЙШН). Їжачок став мозковим центром, сидів у офісі, вигадував різні бізнес-плани. А прудконогий зайчик бігав по ділових партнерах, вибивав непроплати. Справи йшли непогано. Фірма процвітала і багатіла.

Та якось до офісу завітала лисиця-юрисконсультиця Хитриня Лисаківна Рудохвостер.

— Чи знаєте ви, пане їжачок,— вкрадливим голосом спитала вона,— що ваш довговухий партнер відкрив у банку Курочки Ряби, у Рябо-банку, особистий рахунок на триста золотих яєць?

— Як?! — здивувався їжачок. — У нас по документах це не проведено.

— То ж то й воно! Я сама здивувалася. Такі друзі, а рахунок відкрито тільки на Вуханя. Але я вам цього не говорила. Я від своїх слів відмовлюсь — фінансова таємниця. А я ж консультант у Рябо-банку.

І Хитриня Лисаківна Рудохвостер зникла.

Колько Колькович був уражений у самісіньке серце. Між друзями виникла серйозна розборка. Косяй Косяйович бив себе лапою у груди, клявся-присягався, що то все брехня собача, хтось інтригує (лисиччине ім'я названо не було). Але черв'ячок сумніву і підозри у їжачковій душі завівся. А поживу собі той черв'ячок завжди знайде. Особливо у такій непростій, неоднозначній справі, як бізнес.

І от одного разу до їжачка у офіс завітав добродій у сірому. Чемненько привітався і лапу, вищирившись, простягнув:

— Будьмо знайомі — Вован Вованович Вовкілер, представник фірми «Ліквідейшн-юніон». Беремо недорого. Замовлення виконуємо на європейському рівні. З обов'язковим контрольним у голову. Надійно, конфіденційно. Жодного ризику. Ми вас так поважаємо, Колько Кольковичу! От що таке «Заїж-корпорейшн»? Якась нечіткість — що заїж, кого заїж... От «Їж-корпорейшн» — зовсім інша справа. Все ясно — їж і ні про що не думай!..

У той вечір їжачок довго плакав перед сном, згадуючи своє босолапе дитинство у лісовій школі...

Пан Вовкілер ще тричі приходив. І от одного разу бізнес-зайчик не повернувся з ділового відрядження. Під кущем на узліссі знайшли лише його лапки. Їх і поховали. Урочисто, з промовами, з воронячим траурним маршем... На похоронах друга їжачок плакав довго і щиро. Слідчий Бровко Барбосович Кундель незабаром справу закрив. Виконавців і замовників, як ведеться, не знайшли. Фірма «Їж-корпорейшн» проіснувала недовго. Колько Колькович несподівано зник. Був оголошений розшук, але він нічого не дав. Фірма стала називатися «Рудохвостер-інтернейшнл».

До речі, слідчий Бровко Барбосович, перевіряючи Рябо-банк, рахунку Вуханя на триста золотих яєць так і не виявив.

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті!

Удачі вам у бізнесі! Пильності у стосунках із діловими партнерами! І вірної незрадливої дружби!

Всеволод НЕСТАЙКО.

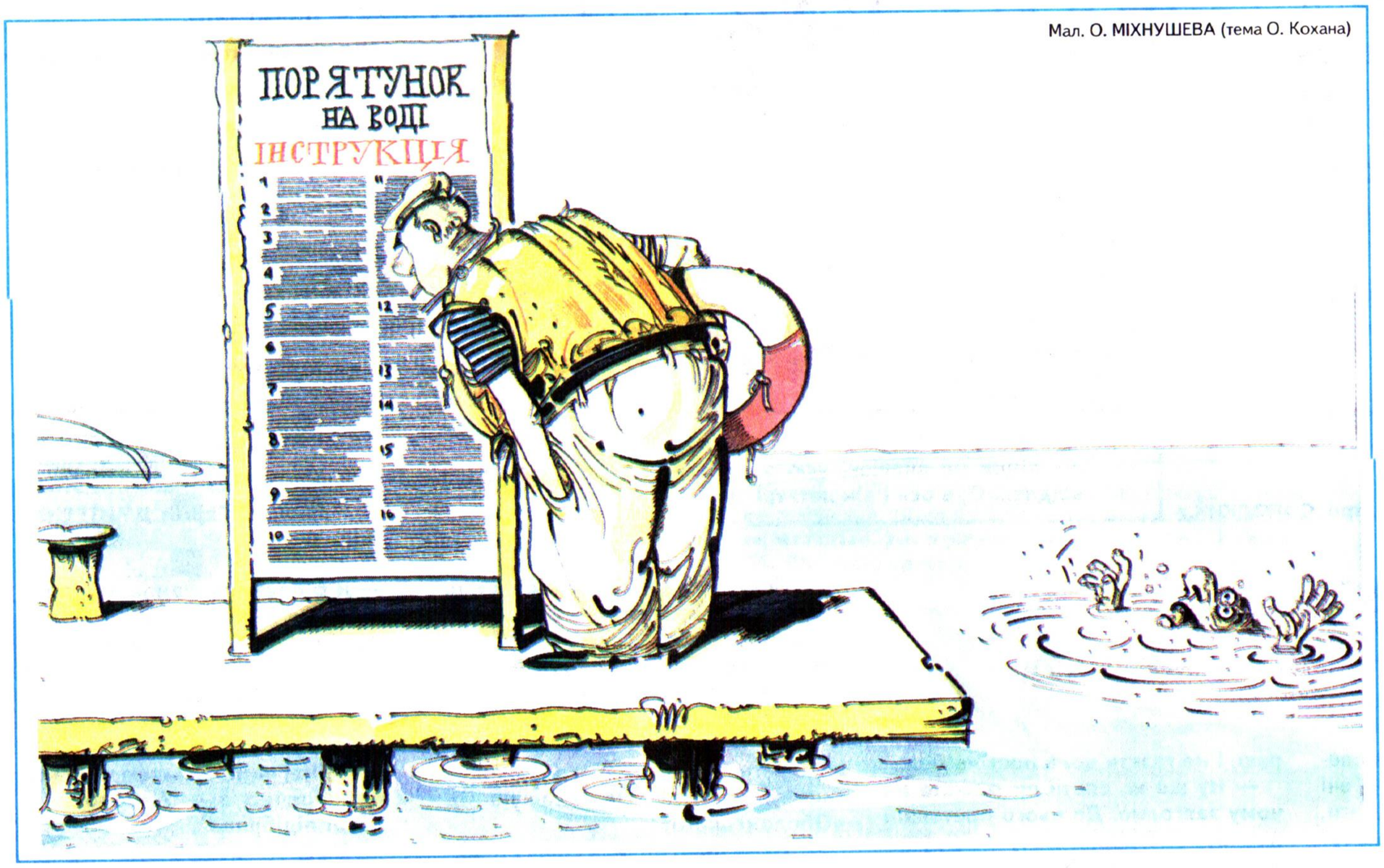

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема О. Кохана)

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

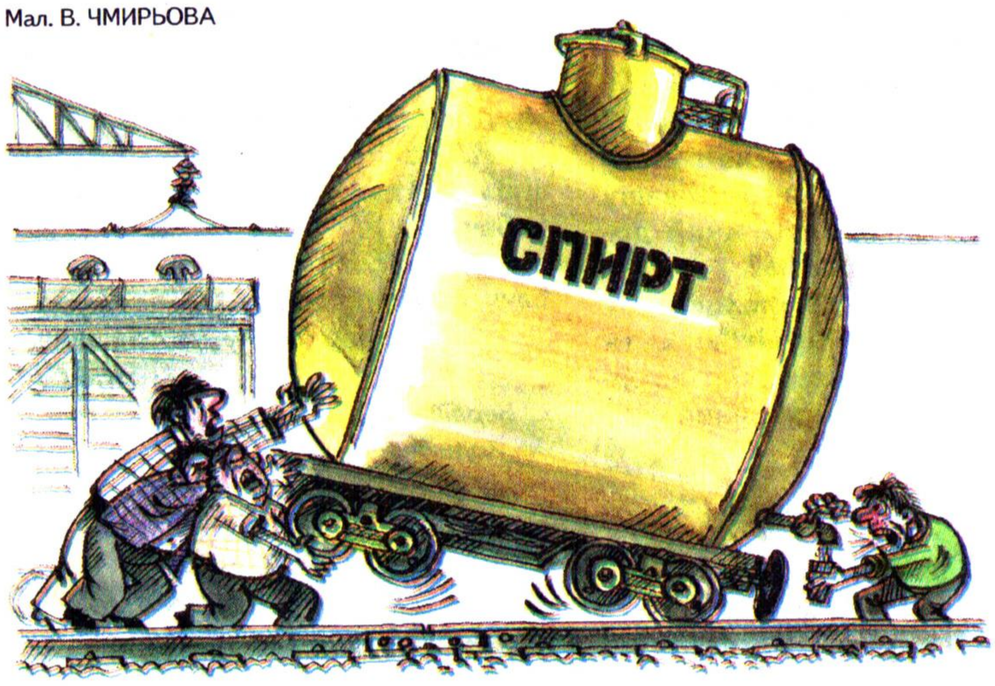

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— А це вам для посилення боротьби з корупцією.

ІРОНІЗМИ

◆ *Все можуть королі! Примітка: Як королев немає дома...*

Борис СЛЮСАР.

●

◆ *Егоїсту відплатили взаємністю.*

Аркадій ТОНДІЙ.

●

◆ *Чим більше баранів, тим краще живеться вовкам...*

◆ *Хто затверджує Закон Божий?*

◆ *Коли рахуєш чужі гроші, завжди виходить більше.*

◆ *Грошей — кури не клюють. Немає курей.*

Олександр ПЕРЛЮК.

●

◆ *Якщо у вас після застілля не розколюється голова, значить, ви ще спите.*

◆ *Як же так?! У Греції все є, а всі дороги чомусь ведуть у Рим!*

◆ *У житті три дороги: одна до чорта, друга до біса, третя до дідька.*

◆ *Скажи мені, хто я, і я скажу, куди тобі піти.*

◆ *Чим більше крові вип'є з вас комар, тим її менше попсує вам дружина.*

Олександр СТУСЕНКО.

НЕПЛАТЕЖІ

Сьогодні неплатежі дістали всіх. Тим зовсім не платять, цим платять, проте нерегулярно, а деяким хоч і платять, але дуже мало. Різні верстви нашого суспільства по-різному реагують на неплатежі. Шахтарі, приміром, стукають касками по асфальту перед урядовими закладами. Вчителі вимагають компенсації недоплат від батьків своїх учнів. Автоінспектори — збільшують кількість штрафів, котрі й поповнюють їхній сімейний бюджет...

Та є окрема категорія громадян, яка у відповідь на неплатежі вдається до нетрадиційних методів. До такої категорії належав Антон Данилович Кучер. Коли власник товариства з обмеженою відповідальністю «Дукан» не доплатив йому за роботу півтори тисячі гривень, він звернувся до фірми, яка саме і спеціалізувалася на вибиванні боргів.

Круті хлопці з фірми взяли координати негідника, який не бажав розраховуватися, і відвідали його вдома. Той обурився, сказав, що про Кучера вперше чує і ніяких грошей нікому не винен. Дали йому хлопці два дні, аби він трохи освіжив пам'ять, і знову нанесли візит.

Той здумав було не відчиняти, але вони вибили двері, потрощили меблі, побили посуд, а заодно — хазяїв квартири.

Втрутилася міліція — і тут виявилось, що чоловік, якому завдали стільки неприємностей круті хлопці, таки немає ніякого відношення до ТОВ «Дукан». Що він ніскілечки не брехав, коли казав, що вперше чує про Кучера і пов'язані з ним борги.

Важко визначити, хто більше винен у цьому непорозумінні, хто саме переплутав адресу. Чи круті вибивали, проти яких порушено кримінальну справу, чи сам замовник — Антон Данилович, якому доведеться тепер сплачувати таку суму за завдані збитки, на тлі якої оті його неплатежі здаються копійками.

А. ЗАЙЧЕНКО.

м. Луганськ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

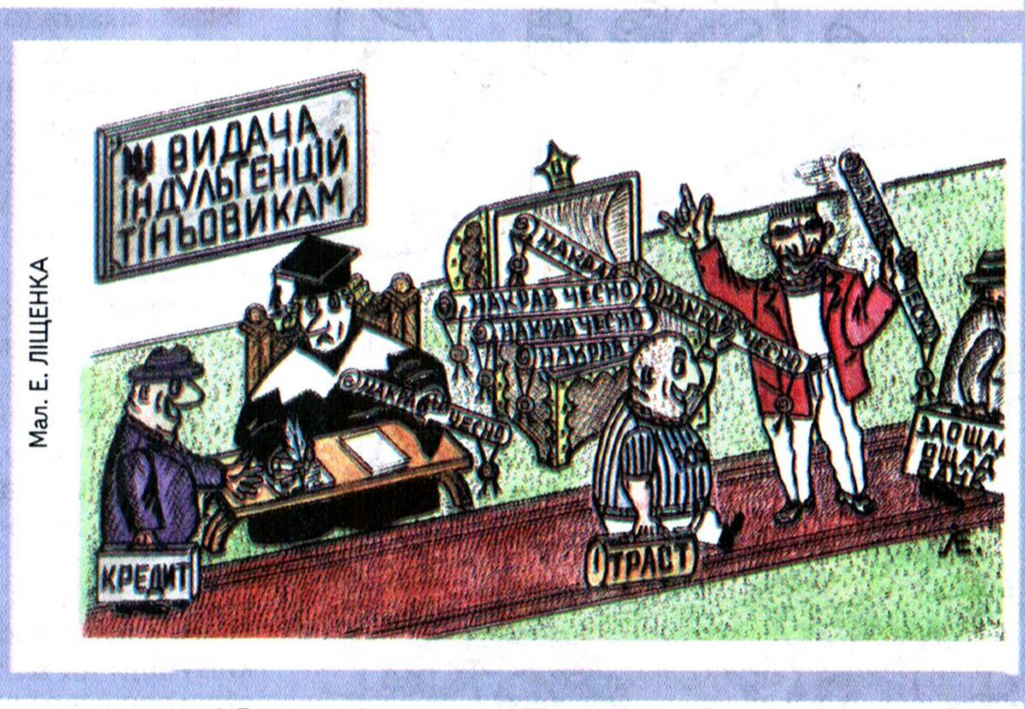

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

КРАМНИЦЯ РІДКОСТЕЙ

Якби кмітливість вітчизняних злодіїв спрямувати на користь суспільству, то, може б, невдовзі і суспільство зажило багато і щасливо. Тільки чомусь ті злодії всю свою вигадливість витрачають в одному напрямку. Як, наприклад, двоє друзів по камері попереднього ув'язнення Артем Баркевич і Віктор Козачук.

Друзям повезло — їх випустили за амністією. І свій вихід на волю вони вирішили відзначити. Віктор позичив у матері візок, Артем у брата — старенький «Жигуль», і подалися вони на вокзал. Дочекавшись поїзда з Москви, Віктор запропонував прибулій до Сімферополя жіночці донести речі й посадити її в машину. Жінка з радістю погодилася.

Привіз він чемодан і сумку на привокзальну площу, де чекав у машині Артем, завантажив речі. І поки жінка з ним розраховувалась, «Жигуль» з речами трохи від'їхав.

— Не хвилюйтесь,— заспокоїв Віктор,— машина тут стояти не може. Заборонено. Он там він вас чекатиме...

Поки ошукана жінка займалась пошуками спершу машини, а потім носильника, друзі зустрілися в умовленому місті і підрахували здобич...

Хоч речі, знайдені у валізах жінки, продали вони за безцінь, їм вистачило грошей, щоб тиждень гуляти.

Потім знову подалися на вокзал, тоді ще раз і ще раз...

Коли друзів затримали, слідчим при обшуку в квартирі громадянина Баркевича було чому дивуватися. Квартира нагадувала крамницю рідкостей — чого тут тільки не було! Самих тільки найрізноманітніших парасольок до тридцяти штук!

Звичайно, друзям довелося знову сісти. І, безперечно, до наступної амністії вони вигадають іще який-небудь оригінальний спосіб ошуку людей.

Г. ГУНЬКО.

Крим.

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

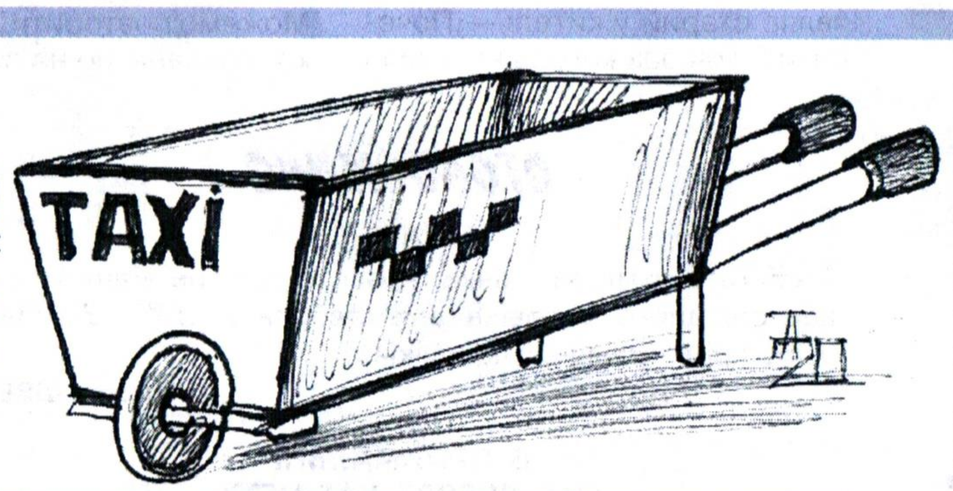

Мал. А. АНДРЕЄВА

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

СКІЛЬКИ КОШТУЮТЬ СУМНІВИ

У Дмитра Захаровича кілька разів штрикнуло під правим ребром, і він вирішив звернутися до медичного центру «Ескулап-комплекс».

Там з нього взяли десять доларів і поклали на канапу. Лікар довго мацав його живіт, хитав головою і обмінювався багатозначними поглядами з медичною сестрою.

— Що, зовсім погано? — спитав Дмитро Захарович, ледве стримуючи хвилювання.

— Як вам сказати,— мовив лікар. — Є певні сумніви щодо вашої печінки. Доведеться робити аналізи.

Аналізи коштували Дмитру Захаровичу двісті п'ятдесят доларів. Вивчивши їх, лікар сумно зауважив, що без госпіталізації не обійтися:

— Потрібні дослідження, деякі уточнення щодо вашого діагнозу...

День стаціонару коштував 56 доларів, дослідження і уточнення тягли ще на кілька сот. Консультації з фахівцями подвоювали ці суми. А виклик професора з іменем коштував стільки, що у Дмитра Захаровича схопило серце.

Звичайно, серцеві препарати тут також давали не безплатно...

І от настав день, коли до Дмитра Захаровича прийшов лікар і урочисто промовив:

— Хворий, ви абсолютно здорові. Результати дослідження розвіяли всі наші сумніви...

З цими словами Дмитру Захаровичу вручили рахунок на суму тисяча чотириста сімдесят два долари, які він мав сплатити національною валютою протягом трьох днів...

І в мені,— закінчує свій лист до редакції Д. З. Гричанюк,— борються два почуття. З одного боку, я, звичайно, радий, що сумніви ескулапа не підтвердилися. А з іншого — грошей шкода. Надто вже багато мені ті сумніви коштували.

Підготував А. ПРОХОРЧУК.

м. Дніпропетровськ.

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

ПІТОН У НАЧАЛЬСТВІ

БАЙКА

Став начальником пітон,
Бо в пітона гарний тон:
На підлеглих не кричить,
Толерантності їх вчить.
Жертва й оком не моргне,
Як пітон її ковтне.

Василь КРАВЧУК.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

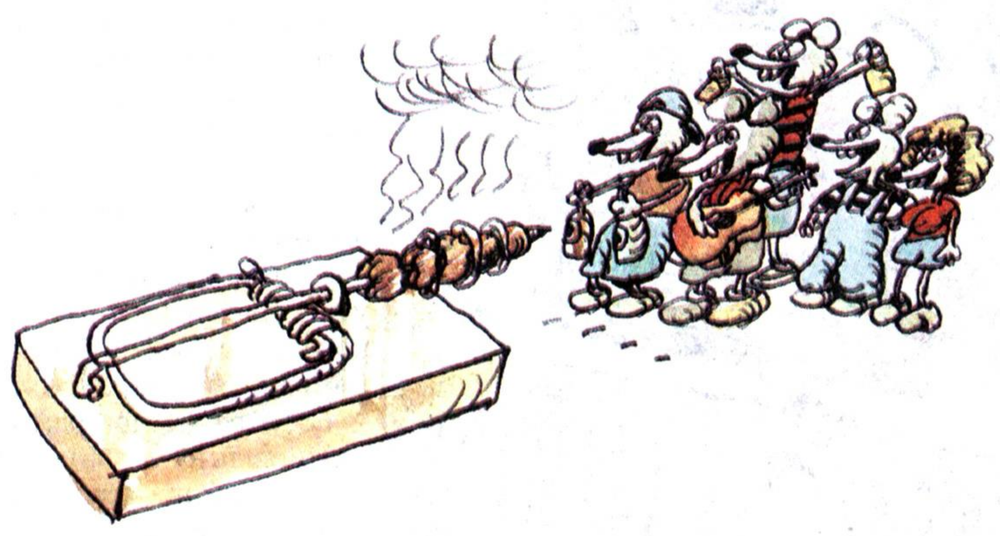

ТОЧНА ВАГА

Вирує ринок. Сновигають по ньому покупці з сумками та візками, вигладають, винюхують і вимацують, намагаючись знайти продукт якістю покраще, ціною поменше. За одним із лотків — огрядна молодиця у фартусі з великою кишенею на пухкому животі.

— Мені картопельки, чотири кіло,— замовляє літній покупець у потертій спецівці з нашивкою на рукаві «Мінмонтажспецбуд», яка, напевне, залишилася в нього на згадку з останнього місця роботи.

Продавщиця хутко накидає овоч у пластмасову миску і, кинувши на мить на ваги, перекидає її в авоську пенсіонерові. Той лізе до кишені, та замість гаманця дістає... безмен. Молодицю при вигляді цього побутового приладу аж пересмикує. «Монтажник» незворушно чіпляє авоську на гачок.

— Я вам замовляв скільки? Чотири. А тут?— він повертає до продавщиці шкалу.— Три!

Черга захвилювалася.

— Це ж вона, певно, всіх так!

— Колись на них хоч якась управа була, а тепер...

— Вішати таких треба!— заявляє старий у кителі.— Почепити б хоч раз когось на стовпі посеред ринку — одразу б порядок став!

Та молодицю така перспектива не лякає, вона відкорковує пляшечку «пепсі» й спокійно видає:

— А у вас ваги неточні.

— Чому ж це неточні?— заперечує пенсіонер.— Все життя ними користуюся.

— Ну то й що? Можемо перевірити... Хоча б он у того!— киває продавщиця на сусідній лоток, де торгує чоловік у синьому халаті.— Слухай, Харику, тут до мене оцей старий причепився, такий упертий — гадає, я його обманюю. Ану, переваж у себе.

«Монтажник» висипав картоплю на ваги Харитону.

— Чотири,— оголошує той.

— Ну що, дід, з'їв?— переможно закурює молодиця.— Можемо повторити. Гей, Манько, поклади-но на свої!

У Маньки виявляється взагалі чотири з половиною.

— Переважте хоч на всьому ринку!— торжествує молодиця.

— Вішати таких треба!— видає «китель», цього разу вже в бік «монтажника».— Щоб людей дарма не каламутив.

Пенсіонер розгублено йде до виходу. Помічає будиночок з табличкою «Дирекція», вирішує зайти. В кімнаті про щось гелгочуть кавказці. Вони замовкають, а повновидий у білій сорочці й краватці — схоже, директор — швидко засуває шухляду.

— Дурять тут у вас простих людей,— заявляє пенсіонер.

— Не може бути!— дивується той.— А в чому річ?

— Та ось: замовив чотири кіло, а тут...

Директор підводить до великих ваг з круглим циферблатом і табличкою: «Контрольні». Зважування з точністю до 10 грамів. Провірені метрологічною службою»:

— Покладіть!

Стрілка м'яко рухається по колу і показує чотири кіло.

Пенсіонер мовчки бере авоську.

— Не майте сумніву!— запевняє його навздогін директор.— У нас на ринку вага всюди однакова!..

Савелій ЦИПІН.

ОГОЛОШЕННЯ

В ГАЗЕТІ

«Багата думками жінка, краси в якої не відняти, шукає солідного чоловіка для створення сім'ї. Відповім усім, крім колишніх чоловіків».

Григорій ШВЕД.

В ПРИЙМАЛЬНІ НА ДВЕРЯХ КАБІНЕТУ

«З метою економії часу заходити в кабінет спиною».

Володимир ЮЩИК.

ДУМКИ НА РИБОЛОВЛІ

◆ Верховодки завжди невисокої думки про глибинних риб.

◆ Нелегко податковому інспектору грюкнути кулаком по столу, заставленому ікрою.

◆ Справжній рибалка і на маленькій річечці одержує море задоволення.

◆ Не всяка плітка — мовчазна.

◆ З тим, що роболовля заспокоює нерви, браконьєри не згодні.

Леонід ЗАБАРА.

Друже Перче!

Як свідчать статистичні дані, серед безробітних сьогодні найбільше молодих людей. Юнаки і дівчата, закінчивши школу, а часто технікум чи вуз, залишаються без роботи.

А тепер ще один незаперечний факт: серед тих, хто сьогодні перебуває у в'язницях, більше половини — знову молодь. Переважно — безробітна.

То чи все у нас гаразд із молодіжною політикою? І чи існує вона у нас взагалі?

С. ДУМАНСЬКИЙ.

м. Черкаси.

ФОРМУЛИ

Й з найліпшого собачого хвоста
Зробити сито — справа непроста,
Якщо точніше — справа безнадійна,
А ще точніше, зайва і пуста.

* * *

Весь день переливали диваки
З порожнього в пусте свої думки.
В наступний день переливати стали
З пустого у порожнє, навпаки.

* * *

Нікчем в нас — за кожнісіньким кущем!
Хоч ними гать гати. Нема проблем.
На жаль великий, доля усіх гатей
В цупких руках таких самих нікчем.

* * *

Сова — і в Африці лише сова:
Вдень спить, вночі шукає, де мишва.
Цікаво, як їй в Арктиці велося б,
Де біла ніч предовгою бува?

* * *

Не став ти воза спереду коня,
Оскільки вийде з цього лиш дурня:
Упертий віз не зрушить
навіть з місця,
Хоч би батожив ти його щодня.

* * *

— У цьому році не вродився мак.
Та це не лихо. Проживем і так.
Адже не наркомани ми з тобою,—
Ділився думками з пияком пияк.

* * *

Ще кажуть в нас: лежачого не б'ють.
Бува, й полежати йому дають,
Ждучи, коли на ноги той зіпнеться,
Щоб знов зганять на ньому лють.

* * *

У кожного «стовпа» є власна тінь —
Товста, як пень, тонка, як волосінь.
Впаде, підгнивши, «стовп» із п'едесталу —
І хто в його тіні — усім амінь.

* * *

Оцінюй все рально і сповна —
Ніколи з мухи не роби слона,
Щоб, надуваючи повітрям кульку,
Не луснув сам раніше, ніж вона.

Тарас СЕРГІЙЧУК.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Мал. О. КОХАНА

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

● *Із скасуванням недоторканості багато високих посадових осіб можуть стати особами посадженими.*

● *Вимога: «Героям соціалістичної праці — капіталістичну пенсію!»*

● *У нас було б ще більше партій, просто назв не вистачає.*

● *«Я сьогодні — вільна»,— часто говорила бульварна преса.*

● *Ще не відомо, який шлях до вершини важчий — кам'яниста стежка чи слизька дорога.*

● *Що ми залишаємо нащадкам? Нехай скажуть спасибі, що ми ще ріки не повернули.*

● *Бажання прокинутись знаменитим може призвести до безсоння.*

● *Ну, і що з того, що у них найбільші врожаї: найкращі чорноземи все-таки у нас.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Друже Перче!

Складається враження, що сьогодні юристів не готують лише медичні вузи і кулінарні технікуми. Хоча й ПТУ, назвавши себе коледжем, нині має право відкривати юридичні факультети. І це при тому, що у навчальному закладі немає кваліфікованих спеціалістів для підготовки суддів, прокурорів, адвокатів. Головне, що це приносить прибутки. Тому й не дивно, що в 1990 році в Україні було тільки сім вузів, де викладали юриспруденцію, а сьогодні аж 163.

Мабуть, пора в цій справі навести порядок. Щоб не хапалися ми потім за голови, запитуючи: «А судді хто?»

О. СЛАВУТА.

м. Київ.

ЧОРНИЙ ГУМОР

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. В. АДАМОВИЧА

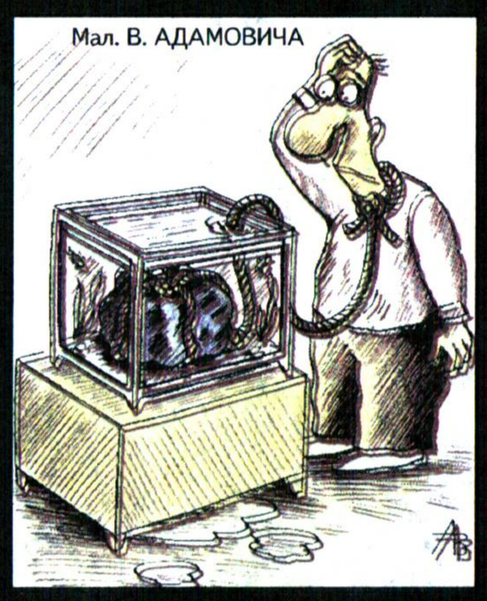

Мал. О. ЖИТНІКОВА

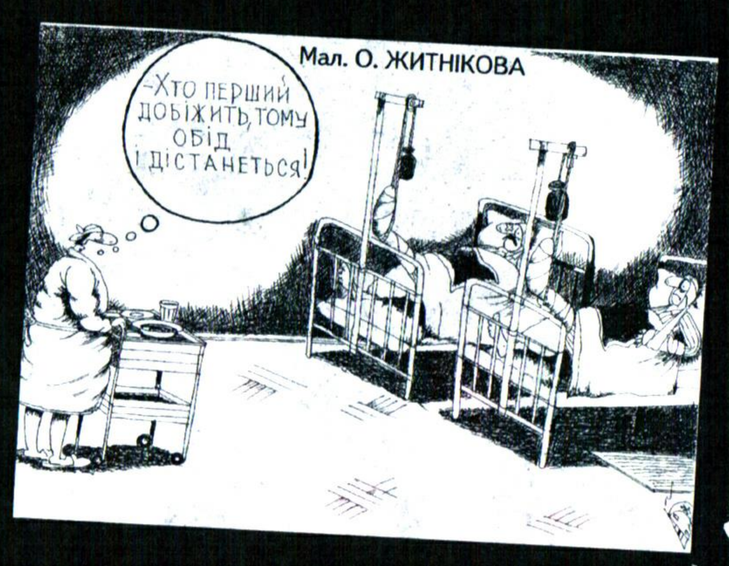

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Я прийшов звітувати перед деякими своїми виборцями. Спокій, обіцяний вам, маєте. Проблему з житлом і їжею вирішено!

Мал. О. ГУЦОЛА

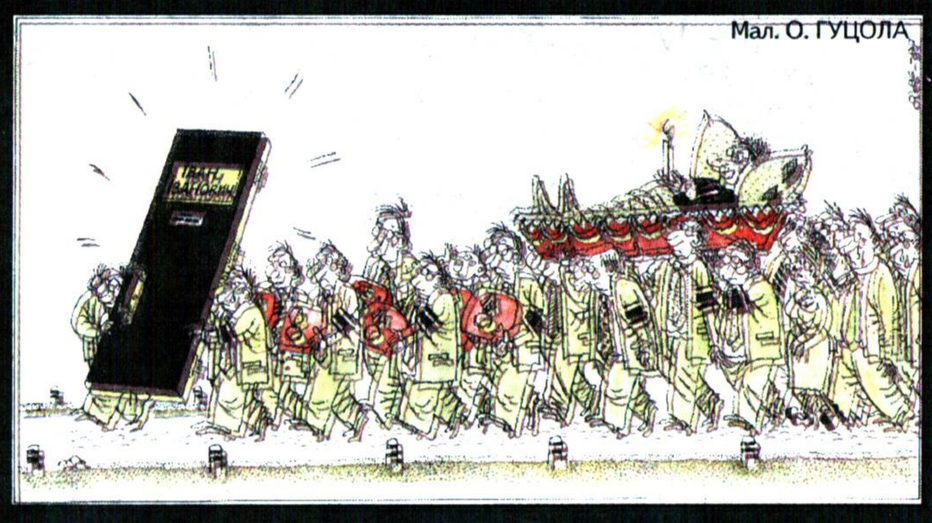

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Хочемо попередити читачів: схожість героїв комікса з деякими відомими особами чисто випадкова. За дії персонажів редакція та автор не відповідають.

Закінчення. Початок у «Перці» № 3.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Острів скарбів

Варіації на сучасні теми.

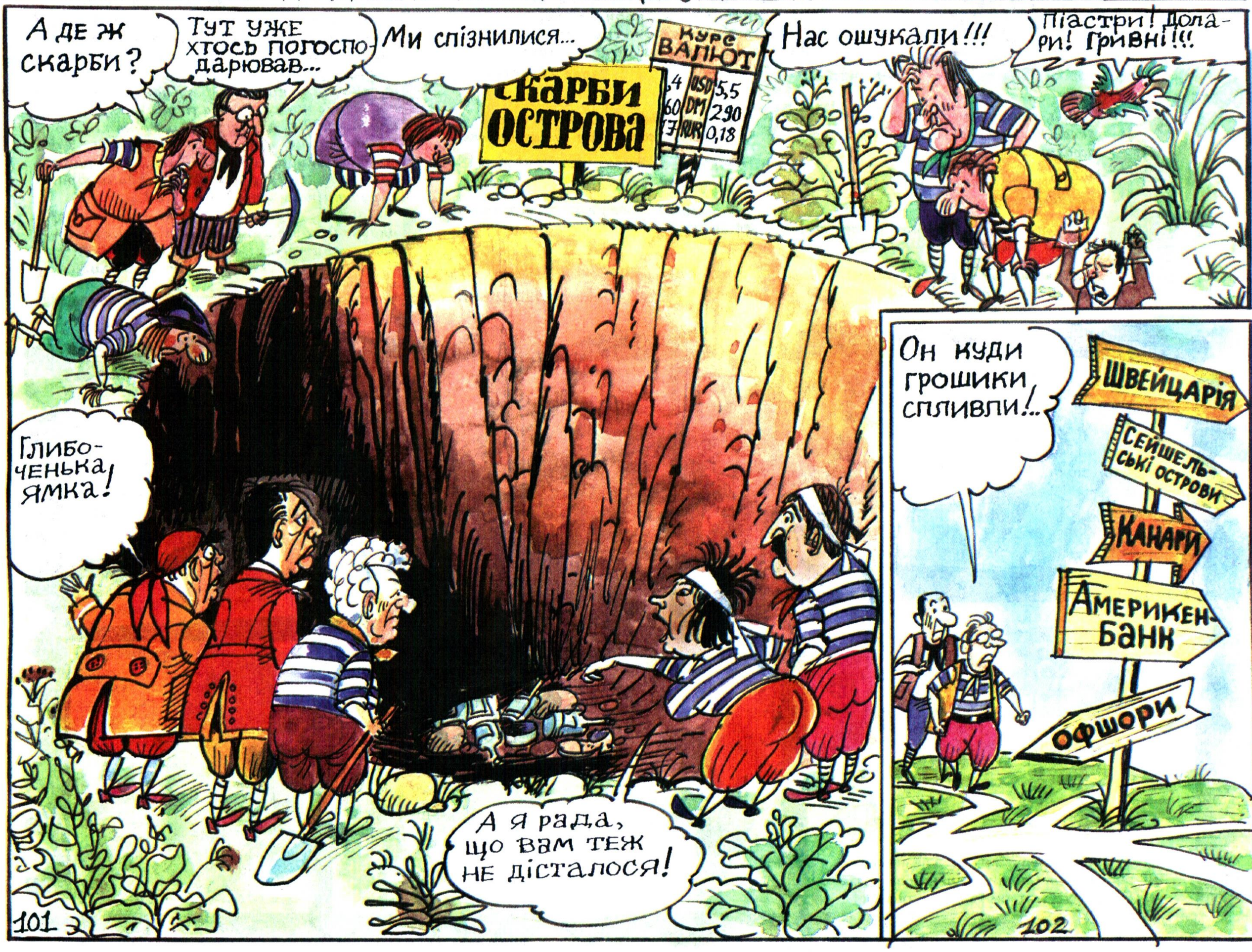

А в цей час до острова підійшов підводний човен адмірала.

Обережно, ваша високість!

103

А ось, пане адмірале, і попутка.

Прошу!

104

До скарбів острова!

Слухаюсь, сер!

105

106

. Вітаю учасників перегонів із успішним фінішем! Усіх, кому не дісталося скарбів, будемо відзначати!

Ганьба!

Що він таке говорить?!

107

Кожен із вас нагороджується орденом шукачів скарбів різних ступенів. Отже, шукайте і знайдете!

108

Такого у мене ще немає...

109

Симпатичний... Колекціонери з руками відірвуть.

110

Шановне панство! Слухайте указ адмірала! „Заснувати свято шукачів скарбів, яке відзначатиметься кожну другу неділю серпня. Якщо свято випадатиме на вихідний — понеділок також вважати неробочим днем...“

Усім цікаво, хто ж поцупив гроші? На це у мене є своя неординарна думка.

111

А от тобі за що цей орден дали?!

Бо достойний! А тобі?!

112

113

Кінець.

Вячеслав ШИРЯЄВ познайомився з «Перцем» у п'ять років. Тоді батьки передплачували журнал, а маленький Славко гортав його сторінки, роздивляючись веселі карикатури. А через тридцять років, у 1975-му, його малюнки почали друкуватися в «Перці», вражаючи як читачів, так і колег-карикатуристів самобутньою манерою, дотепністю й іскрометністю таланту. В перервах між цими двома подіями Вячеслав Ширяєв встиг закінчити Львівський політехнічний, попрацювати карикатуристом у молодіжній газеті, одержати звання майстра спорту з боротьби...

Та якщо для одержання звання майстра спорту потрібна певна кількість перемог, то для того, щоб заслужити звання Майстра в графіці, потрібні здобутки протягом усього життя. Саме такі здобутки — в активі В. Ширяєва. Це і велика кількість чудово оформлених книг, особливо дитячих, це і окремі книжки малюнків, це і численні виставки. І, звичайно ж, карикатури, що регулярно друкуються в «Перці».

Малюнки, які ювіляр пропонує увазі читачів, свідчать про те, що він у свої шістдесят — у чудовій не лише спортивній, а й творчій формі.

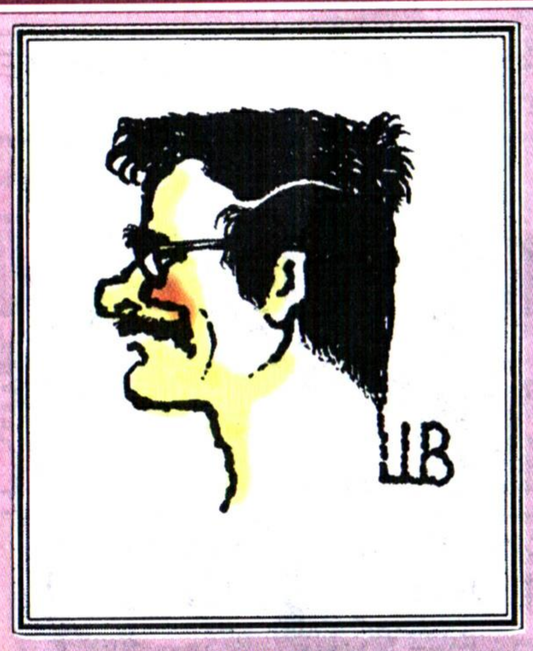

Автошарж.

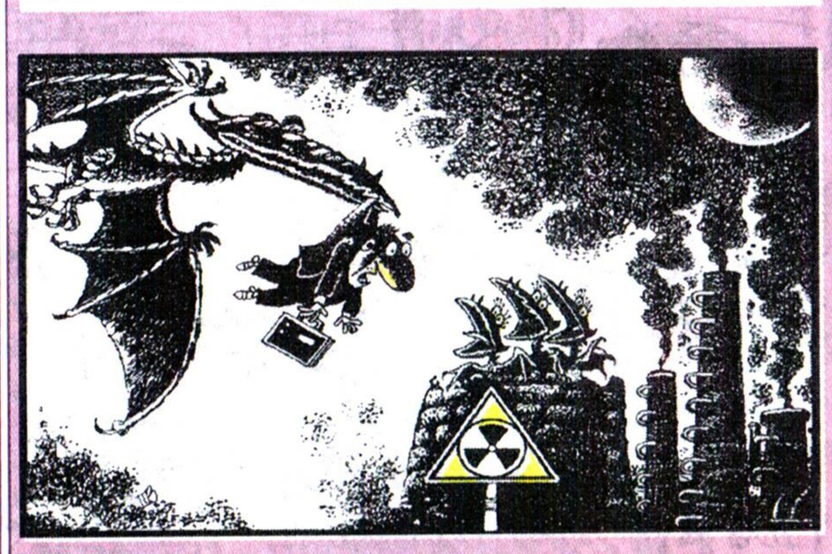

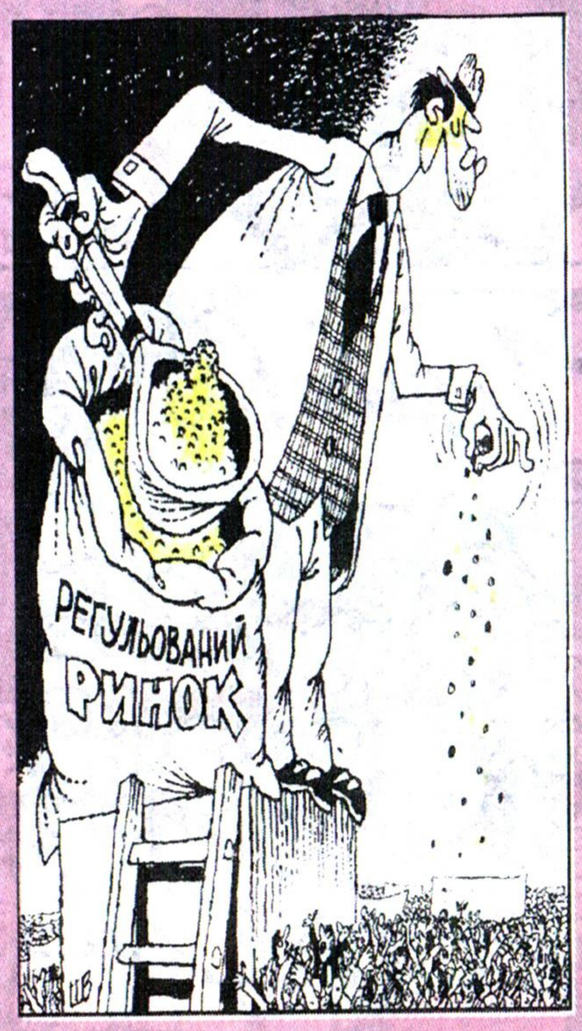

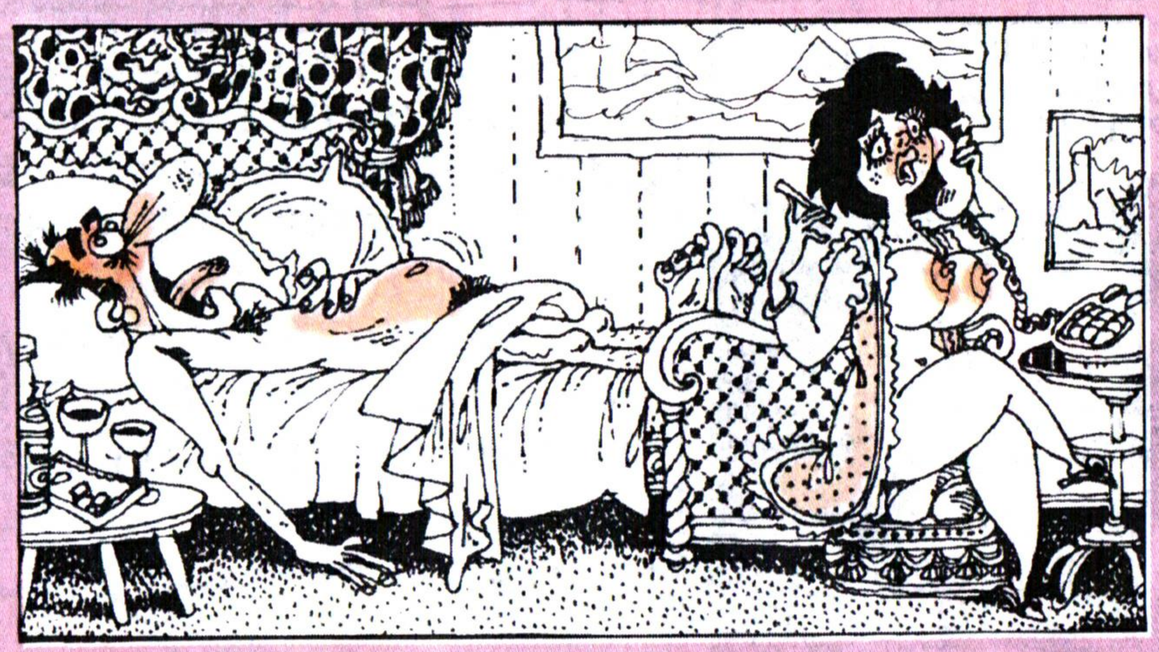

— Служба знайомств? Кого ви мені прислали?!!

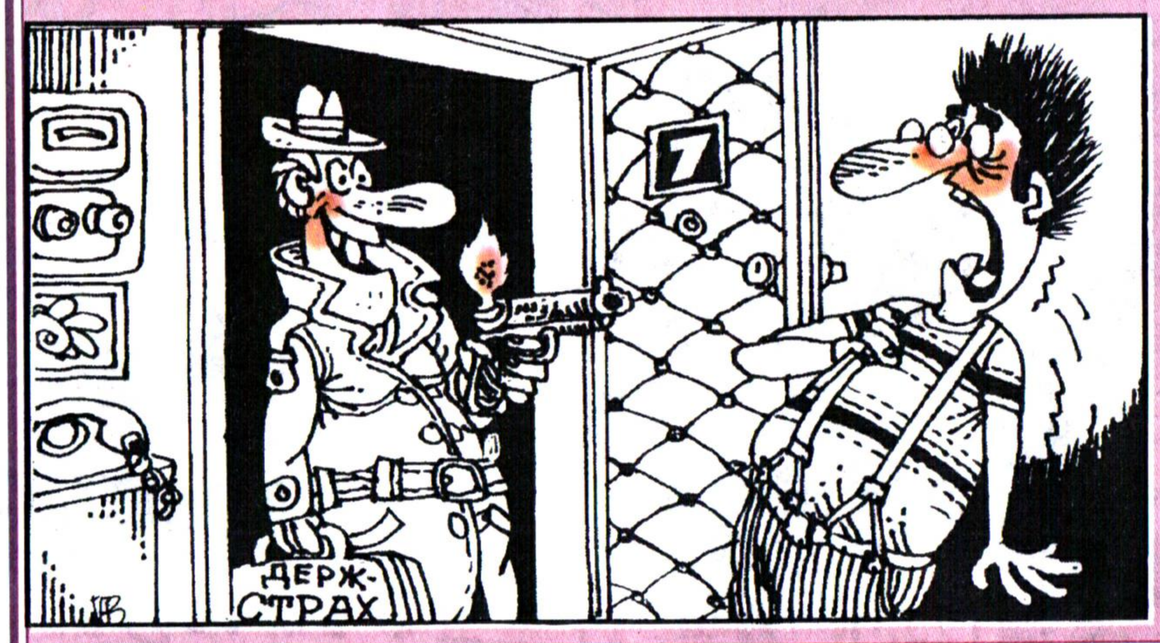

— О, вже бачу — життя свого ви не застрахували!

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Зробила нам дирекція сюрприз. До свята подарували всім по пилососу виробництва місцевого заводу. Навіть ті, в кого цей побутовий прилад був, не відмовилися. Як кажуть, дарованому коневі в зуби не дивляться. Та раптом виявилось, що за той подарунок треба сплатити податок — вісімдесят гривень. Як нам, темним, пояснили, всі подарунки, за нашим законодавством, обкладаються податком. От ми і думаємо, як же той податок сплатити, коли ми третій місяць зарплати не одержуємо? Хіба що влаштувати дешевий розпродаж тих подарунків!

Т. ДУБОВИК.

м. Запоріжжя.

МІНІ-УСМІШКИ

НЕЗРОЗУМІЛО

Новий українець вирішив перевірити, як навчається його синок. Узяв зошит і тупо дивиться на двійку.

— Я щось тут, синок, не в'їжджаю... За що тобі учителька двояка вліпила? Тут же ясно написано: «Класна робота».

НАТАНЦЮВАЛИСЯ

Розмовляють сусіди по дачах:

— Іване Івановичу, що то ви вчора святкували? Так хвацько танцювали аж до самого ранку...

— Та то наш дід, склеротик, окуляри вдома забув і вулика ненароком перевернув.

М. ЗАЄЦЬ.

ПЕРЕСІЧЕНІ ЛЮДИ

— Максиме, а що це за такі пересічені люди, про яких так часто говорять депутати?

— Я так розумію, що це ті люди, які вже й не дригаються.

ЗАБУДЬКО

— Петре, коли ти мені гроші повернеш, які позичав місяць тому?

— Позичав?.. Ох, вибач, зовсім забув.

— Мені зараз вкрай потрібно сто гривень.

— Але ж я у тебе позичав тільки п'ятдесят.

— Знаю, знаю... Заспокойся. А ти ж казав, що забув...

НЕ СТРАШНО

— Мій Славко — вилитий татусь,— хвалиться Оксана подрузі.

Та подивилася пильно і каже?

— То не страшно, аби ріс здоровим.

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Не так давно в газеті було надруковано вміст споживацького кошика середньостатистичного громадянина. Ми всією сім'єю читали і сміялися. Особливо в тих місцях, де йшлося про одяг споживача. Виявляється, чоловік має право тепер купити собі лише одні труси на два роки, а жінка — одні колготки на рік...

Та сьогодні, після підвищення цін на всі комунальні послуги, нам не до сміху. Виходить так, що сплативши за квартиру і телефон, ми навіть оті нещасні «кошикові» продукти купити не можемо. Не кажучи вже про труси і колготки.

О. ПІДДУБНИЙ.

Дніпропетровська область.

Зізвайте, приїхали!

Порівняйте

Нам пишуть

У народі кажуть, що все пізнається у порівнянні. От і порівняйте: Я їхав на «Жигулях» увечері додому. Одна фара у мене була «сліпа», тобто не горіла. Зупинила автоінспекція і оштрафувала. Я, зрозуміло, штраф заплатив. А коли приїхав додому, то, виявилося, в хаті не горить жодна лампочка, бо уже кілька годин, як енергетики відключили в усьому районі світло. І тому, хто платив за електроенергію, і тому, хто ні. І ніхто їх не штрафує.

О. БОРЩ.

Сумська область.

Давайте підтримаємо!

Сьогодні всі говорять, що треба підтримувати вітчизняного виробника. І я кажу: «Давайте!» Ось усі купують «ВАЗи», «Мерседеси», «Вольво». А наші «Таврії», «Волинянки» не дуже. Я пропоную: нехай автоінспектори певний час не штрафують тих, хто їздить на вітчизняних машинах, і ви побачите, як зросте на них попит.

Думав я, думав: куди надіслати свою пропозицію. І вирішив: таке можуть надрукувати тільки в «Перці».

С. ХОДЖАЙ.

м. Одеса.

Не щастить

Прочитав у газеті, що в Києві ДАІ разом з однією радіостанцією вирішили заохотити дисциплінованих водіїв. Тепер їм вручатимуть 20 гривень преміальних. Не всім, звичайно, а тільки тим, хто «впав у око» автоінспекції, яка протягом кількох кілометрів непомітно слідкує за діями водія.

Ось уже два місяці я акуратно і дисципліновано їжджу вулицями Києва, а ДАІ чомусь не помічає мене. Може, підкажете, якими вулицями треба їздити. Бо скоро моїй дисциплінованості настане кінець.

М. ШИНКАРЕНКО.

м. Київ.

Застереження

Нещодавно Кабмін прийняв постанову, яка дозволяє водіям замовити для своїх «лімузинів» індивідуальні номери з різними там «прибабахами». Коштуватиме це від 500 до 1,5 тисячі доларів. Звичайно, то особиста справа, як витрачати свої гроші. Хоча компетентні люди застерігають, що віднині з'явиться спокуса викрадати не автомобілі, а тільки дорогі номери, щоб повернути їх власнику за винагороду.

В. СЕРБИН.

м. Дніпропетровськ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. О. ГУЦОЛА

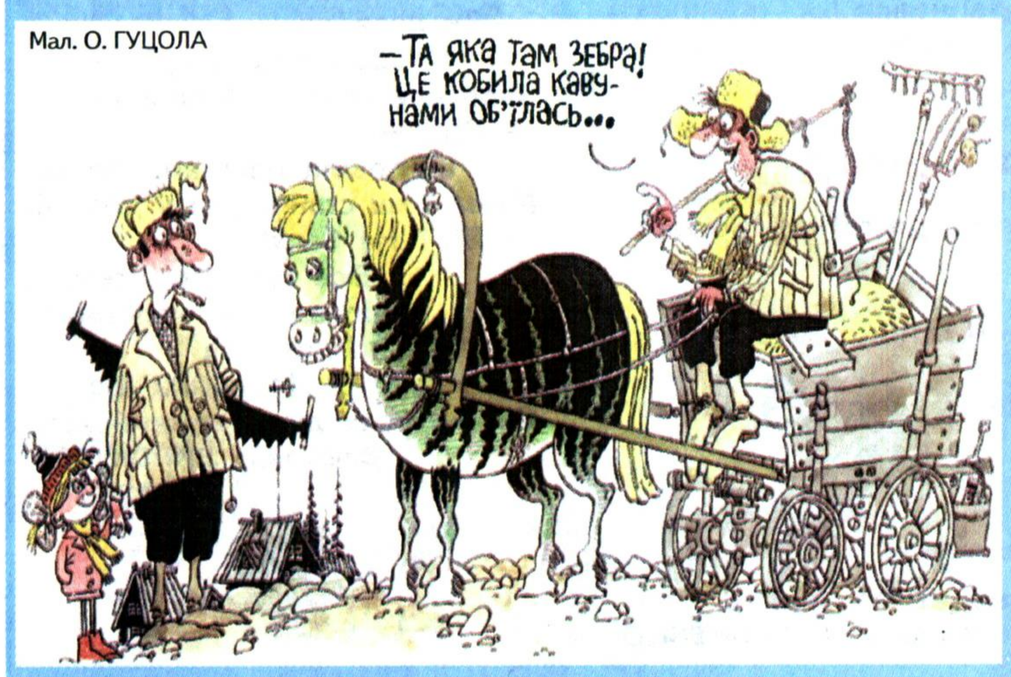

ВИКРУТАСИ

«Конечно я не прав що придложив сержанту Тесленку сходить в «Макдональс». Але і сержант Тесленко тоже не прав. Бо подумав що то я на нього так виражаюсь».

(Із скарги водія).

●

«Самогон у Петра був хоч і смердючий, але слабенький. Тому хоч і був од мене запах, можна щитать мене не п'яним».

(Із пояснення до автоінспекції).

●

«Максиму Івановичу Чорнобривцю, здається, на роду було написано бути автоінспектором. Кажуть, що він народився із свистком у роті».

(Із допису до газети).

●

«Мене зупинили на посту ДАІ автоінспектори. Я був у доброму гуморі і сказав, краще б ви, хлопці, взяли лопату і позакидали вибоїни на дорозі біля себе. Я ж не знав, що у найстаршого з них прізвище Лопата».

(Із скарги).

●

«Внутрішній голос завжди мені підказував, що не можна сперечатися з міліцією. Але того разу він, як і я, були напідпитку».

(Із пояснення водія).

Зібрав О. КУХАРЧУК.

Мал. О. ГУЦОЛА

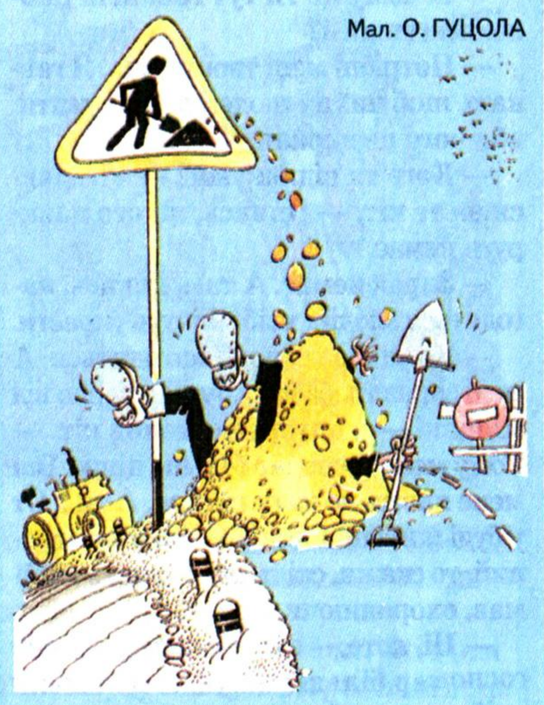

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

ДІАЛОГИ БІЛЯ ДОРОГИ

ПОРАДИВ

Жіночка під'їздить до автомагазину на «Оці». Паркується біля шикарного «Вольво». Виходить з автомобіля і грайливо запитує водія:

— Шановний, а чи не підказали б мені, яке масло краще підходить для двигуна моєї машини?

Водій «Вольво» глянув на «Оку», скривився і зневажливо кинув:

— Риб'ячий жир.

ПОЛАМАЛИСЯ

Їдуть містом на 600-му «Мерседесі» четверо бритоголових здоровань. І раптом в їхню машину врізаються «Жигулі». Багажник «Мерса» — в гармошку. Бритоголові миттєво вискакують і дістають з кишень пістолети. А тим часом з «Жигулів» повагом вибираються четверо «беркутівців» у бронежилетах із автоматами в руках.

— Що сталося? — питає їхній командир. — Чому зупинилися?

Бритоголові ховають пістолети і розводять руками:

— Та ось... поламалися.

ЗНАЄ

У школі вчителька робить зауваження першокласнику:

— Це дуже погане слово, де ти його почув?

— Мій татко так говорить.

— Невже?

— Точно.

— І все-таки я тебе попрошу: не вживай цього слова. Ти, мабуть, і не знаєш, що воно означає.

— Знаю. Воно означає, що машина знову не заводиться.

«КОМПЕНСАЦІЯ»

Під колеса «Запорожця» потрапив півень. Вискочила з двору тітка і почала кричати на водія.

— Та не кричіть ви,— став заспокоювати той. — Я все зроблю, аби компенсувати втрату.

— Гаразд,— взялася в боки тітка. — Із завтрашнього дня приходимете і о четвертій годині щоранку будете кукурікати!

ВИРУЧИЛИ

Від зупинки від'їжджає автобус. За ним біжить жінка і благає:

— Зупиніться! Зупиніться! Я на роботу запізнюся!

Пасажири попросили водія зупинитися.

Жінка заскочила в автобус.

— Ой дякую вам!.. Ой дякую вам, громадяни пасажири!.. Приготуйте, будь ласка, квиточки для контролю...

У ФРАНЦІЇ

До перехрестя підкотив «Пежо». За кермом — дівчина. Вона пропускає зелене світло світлофора. Спалахує червоне. Потім знову зелене і знову червоне... До неї підходить поліцейський і галантно цікавиться:

— Мадемуазель віддає перевагу якомусь іншому кольору?

Сторінка для дітей

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ВАРИВ БОРЩИК ГОРОБЕЦЬ

Варив борщик горобець,
Щавлю кинув в чавунець.
Посолити захотів —
До синиці полетів.
А в маленької синиці
Нема солі у сільниці.
— От біда! От біда! —
Нема солі й в одуда.
Думав, що в шпака доволі,
Та й у того нема солі.
Як додому прилетів,
Скуштувати захотів,
Та в новому горщику
Вже немає борщику.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

РЕБУС

Той,
хто розшифрує
ребус,
прочитає
українське
народне
прислів'я.

Склав
М. ВОРОЖБА.

ПЕС І КІТ

Українська народна казка

Жили-були собі в одного господаря кіт і пес. Кіт мишей у коморі ловив, а пес стеріг садибу. І все було добре.

А одного разу сидів кіт у коморі і чекав, коли мишка вилізе з нірки. Так довго сидів, що аж лапи затерпли. Нарешті вилізла мишка із своєї схованки і побігла до мішка із зерном. Приготувався кіт стрибнути, а тут пес як загавкає. Мишка — шмиг до нірки, а кіт стрибнув — і головою об мішок «тарах».

Розсердився кіт. Вибіг на подвір'я і до пса:

— А чому це ти тут гавкаєш і полохаєш мишей?

— Потрібні мені твої миші... Я гавкаю, щоб лихих людей відлякувати, аби чого не вкрали.

— Кого ти відлякуєш? — засміявся на те кіт. — Дивись, нікого навкруги немає.

— Зараз немає. А там, дивись, нагодяться злодії і хліб можуть украсти.

— Коли ще ті злодії нагодяться. А мені зараз треба пильнувати зерно від мишви! — з погордою мовив кіт. — Тому мене господар більше цінує. Він мене навіть до хати пускає. А ти... От у буді живеш. І якщо ти такий розумний, то скажи, скільки ти мишей впіймав, охороняючи зерно?!

— Ні, коте,— загарчав пес,— мене господар більше цінує. Я не тільки хліб, а все майно стережу.

— Ні, таки мене,— занявчав кіт.

— А я кажу — мене,— знову загарчав пес.

Довго вони сперечалися, довго вихвалялися один перед одним. І не почули, як злодії повиносили все з хати, а миші все зерно перетрощили.

Повернувся додому господар і бачить, що в хаті пустка. А кіт із псом сперечаються, хто з них потрібніший.

Розгнівався він:

— Погані з вас помічники, йдіть геть!

Розбіглися кіт і пес в різні боки. І відтоді більше не приятелюють.

Переповів
М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

РОЗПОВІЛА ПОДУШКА

— Ти знаєш, Лесю,— каже Наталочка,— моя подушка вміє розмовляти.

— Невже? — здивувалася Леся.

— Так,— підтвердила Наталочка.

— А як ти дізналася?

— Сьогодні вранці, коли я снідала, мама вийшла з моєї кімнати та почала соромити: «Чому це ти, дочко, вчора не вмивалася на ніч? Замурзалася черешнями і так спати лягла». Я запитала, звідкіля вона знає таке. А вона сказала, що їй розповіла про це моя подушка.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Михась стоїть біля калюжі і кличе до себе Юрасика:

— Іди сюди.

Юрасик підійшов.

— Давай походимо, поміряємо її глибину,— запропонував Михась.

— Сьогодні я не можу бруднити чоботи,— відповів Юрасик.

— Чому?

— Моєї бабусі сьогодні нема вдома...

— А до чого тут бабуся?

— Як це «до чого»? Мені ж самому тоді доведеться мити їх.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

Крокодильчик

Крокодильчика-синочка
Спека зовсім не дійма:
Простягнувся на пісочку,
Ванни сонячні прийма.
То у річці стане плавать,
Сновигать туди-сюди.
Тільки очки виглядають,
Мов дві бульбашки, з води.

Кость ДЯЧЕНКО.

ДРУЗІ В ЛУЗІ

— Де бували хлопці-друзі?
Де удвох блукали?
— Ми гуляли з Грицем в лузі,
Квіточки зривали.
— Чом без квітів хлопці-друзі
Додому вертають?
— Бо джмелюки товстопузі
Їх охороняють!
— Чом же мчали хлопці-друзі
І кричали: «Мамо!»?
— Бо джмелики по всім лузі
Ганялись за нами!
— Чом же щічки тільки в Гриця
Пухленькими стали?
— А тому, що тільки Гриця
Джмелі й наздогнали!

КАРТИНКА

— Як назвала
ти свою картинку? —
Запитала мама у Маринки.
— Ліс! —
відповіла погірдно доня.
Мама лиш сплеснула у долоні:
— Ліс? Не бачу!
Все тут темне-темне.
Нічку малювала ти, напевне?
— Ні,— поморщила
Маринка ніс. —
Це, матусю, дуже темний ліс!

Олександр ВИНОКУРОВ.

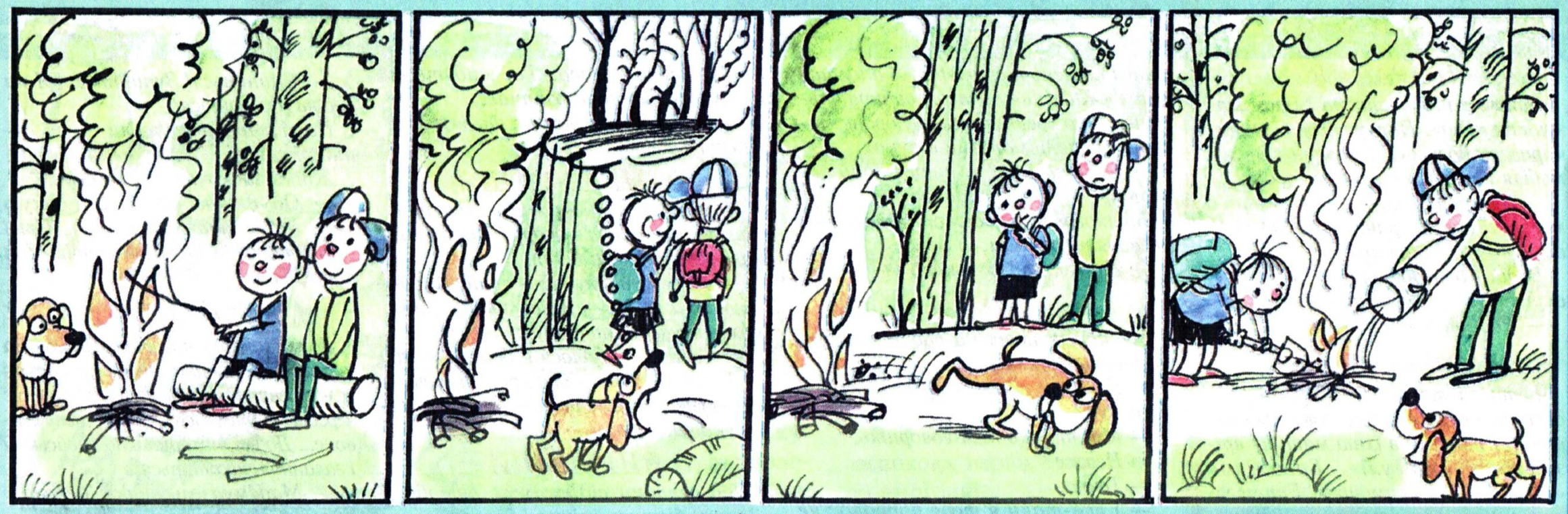

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

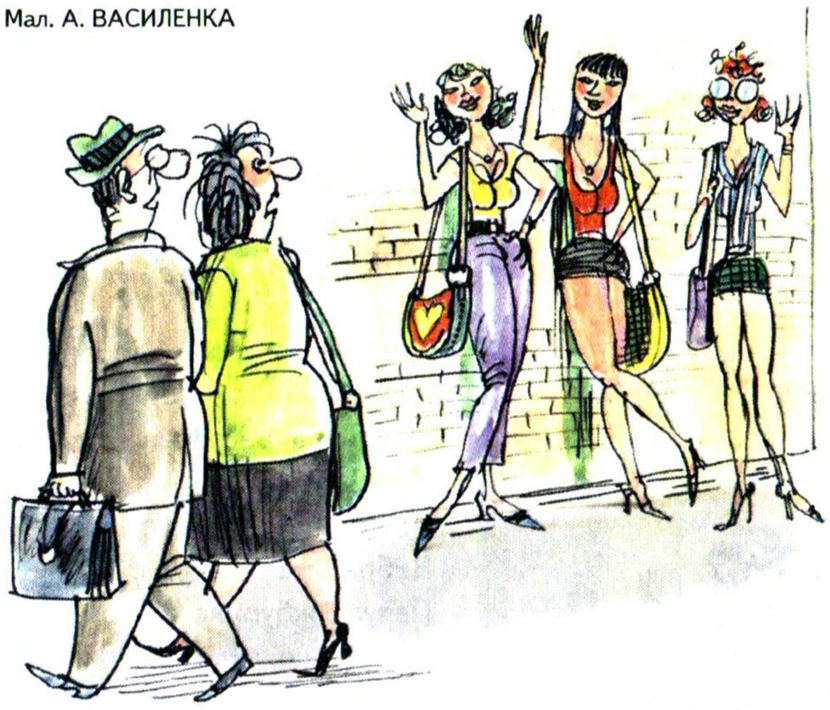

— А звідки тебе ці дівки знають?
— То мої випускниці...

Мал. О. КОХАНА

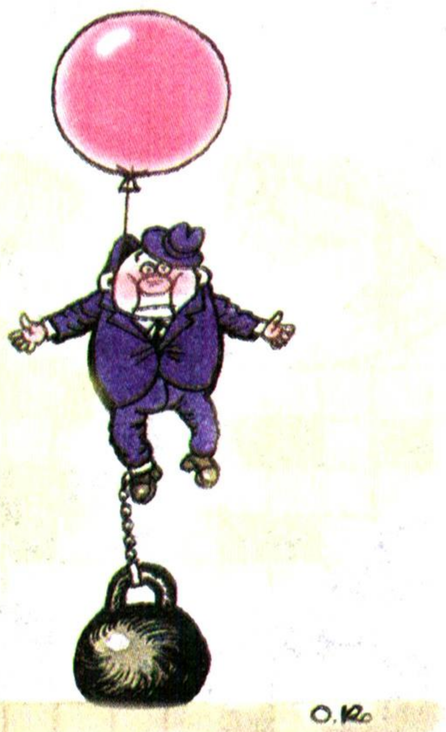

Мал. В. ПОПОВА

ШВИДШЕ

— А що це ви, куме, щоразу до мене по драбину йдете, коли у вас за хатою точнісінько така?

— Така, куме, та не така. По вашій драбині на дах швидше лізти, бо на ній на три щаблі менше.

У ЛІКАРНІ

— Хлопчик нічого не їсть.
— Навіть ковбасу?
— Зовсім нічого.
— А сало?
— Не їсть.
— І рибу?
— Нічого.
— І давно це з ним?
— А як поїсть, так і починається.

Почув і записав
Олександр СВИНАРЧУК.
м. Одеса.

●

У НАС БИ НЕ ПРОЖИВ

— Як ти думаєш, Павло Лазаренко повернеться на Україну?

— Якщо американська феміда визнає його винним у відмиванні грошей, то хіба що через сто двадцять п'ять років.

— Повезе чоловікові.

— Чому?

— Бо у нас би скільки не прожив.

ЗАКТОВЗОБВІДБАБПАЛ

Випив Іван двісті грамів горілки та й питає у Миколи:

— Хто її виготовляє?

— Закговзобвідбабпал.

— Прошу розшифрувати.

Народні усмішки

— Закрите товариство з обмеженою відповідальністю баби Палажки.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.
м. Мостиська.

●

БЕЗ ЧЕРГИ

У магазині «Зброя» стоїть велика черга. Раптом вбігає чоловік і простягає гроші продавцеві.

Черга обурилась:

— Ти чого без черги лізеш?

— Та я вже сьогодні стояв, братани! І от одного патрона не вистачило, щоб добити. Дозвольте один без черги.

СТАРІСТЬ

Дід скаржиться лікареві, що погано чує правим вухом.

Після огляду лікар і каже:

— Нічого не можемо вдіяти — це старість.

— А що,— дивується дід,— моє праве вухо старіше за ліве?

ДУЖЕ ПРОСТО

Якось питає податковий інспектор одного чоловіка:

— Як це, маючи таку маленьку зарплату, ви звели собі такий велетенський будинок?

— Усе дуже просто,— пояснює чоловік,— піймав я якось у річці Золоту рибку, загадав їй бажання, ось вона його й здійснила — звела мені будинок.

— І ви вважаєте, що я повірю? — обурюється податковий інспектор.

— Не вірите? Поїхали. Я вам будинок покажу.

НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ

Зовсім погано жилося чоловікові — з роботи звільнили, дружина пішла, в кишенях порожньо. Хоч іди вішайся. Аж тут зустрічає він свого однокласника — «нового українця». Той узяв його до себе на роботу і в перший же робочий день йому і каже:

— Піди до банку і одерж за цим чеком двісті тисяч доларів.

Приносить чоловік долари, друг відраховує йому половину.

— Це тобі,— каже,— за роботу.

І так щодня. Чоловік квартиру купив, машину, дачу. Але ходить чорніше чорної хмари.

— Ти чого такий сумний і невеселий? — питає його знайомий.

— Розумієш,— каже він,— якась несправедливість виходить: у банк я ходжу один, а гроші, які в ньому одержую, мушу ділити на двох.

Почув і записав
Олександр КОВАЛЕНКО.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

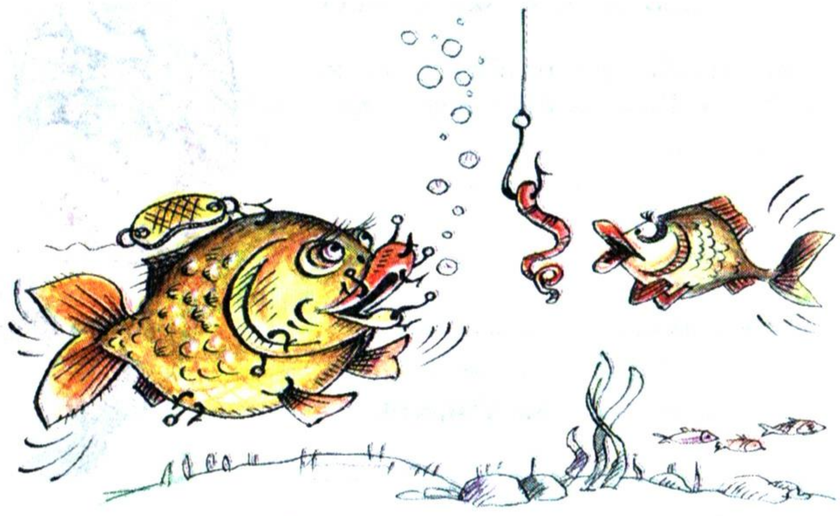

— Сміливіше, дорогенька!
Пірсінг — це тепер так модно.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

НЕУКОВА ДУМКА.
ГОРЕСКОП.
ДЕФОРМОВАНИЙ АПК.
ЗАРОБІДЧАНИ.
ПОЖЕРЕДНИЦЬКІ СТРУКТУРИ.
ТИСКОТЕКА.

Григорій СТОРОЖ.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

● ХРОНІКА НОВИН ● ХРОНІКА НОВИН ● ХРОНІКА НОВИН ● ХРОНІКА НОВИН ● ХРОНІКА НОВИН ●

КУДИ ПІТИ ВЧИТИСЯ

Академія перепідготовки керівних кадрів оголошує набір слухачів на суперкурси з видачею другого диплома «Клоун цирку шапіто».

Олександр ПЕРЛЮК.

ОЦЕ ЖУЙКА!

Найбільшу в світі жуйку зліплено на комбінаті ім. Стіморола. Щоб пережувати її, потрібно 140 корів або 16 шестикласників.

НАУКОВІ ЕКСПЕРИМЕНТИ

Нещодавні досліди на миші підтвердили: це була остання миша на весь інститут.

Андрій КОЗАК.

ЗНАХІДКА

«Академік Закусюк, розморожуючи свій холодильник в пошуках пляшки горілки, знайшов у товщі льоду бивень мамонта».

Віктор КАБРУСЬ.

Справжнє перо не в гусака

«Якби в мого чоловіка було те все, що мають інші, то хіба я писала б заяву про допомогу».

(Із заяви).

«Мені сказали написати заяву чи скаргу, а куди й кому вона потрібна. На мої скарги так звертають увагу, як на мене стару».

(Із листів до редакції).

«Степан сказав, що виведе мене із запою, а він мене впоїв, то через те й нічого не помню. А тепер він каже, щоб я йому заплатив. За що? За те, що я попав у міліцію?»

(Із заяви дільничному інспектору).

«Хома Хаєцький він і в книжці Хома. За те ми й любимо цей образ».

(Із учнівського твору).

«Продам односпальне ліжко. Але тонким можна спати на ньому і вдвох».

(Із оголошень).

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.

КРОСВОРД ● КРОСВОРД ● КРОСВОРД

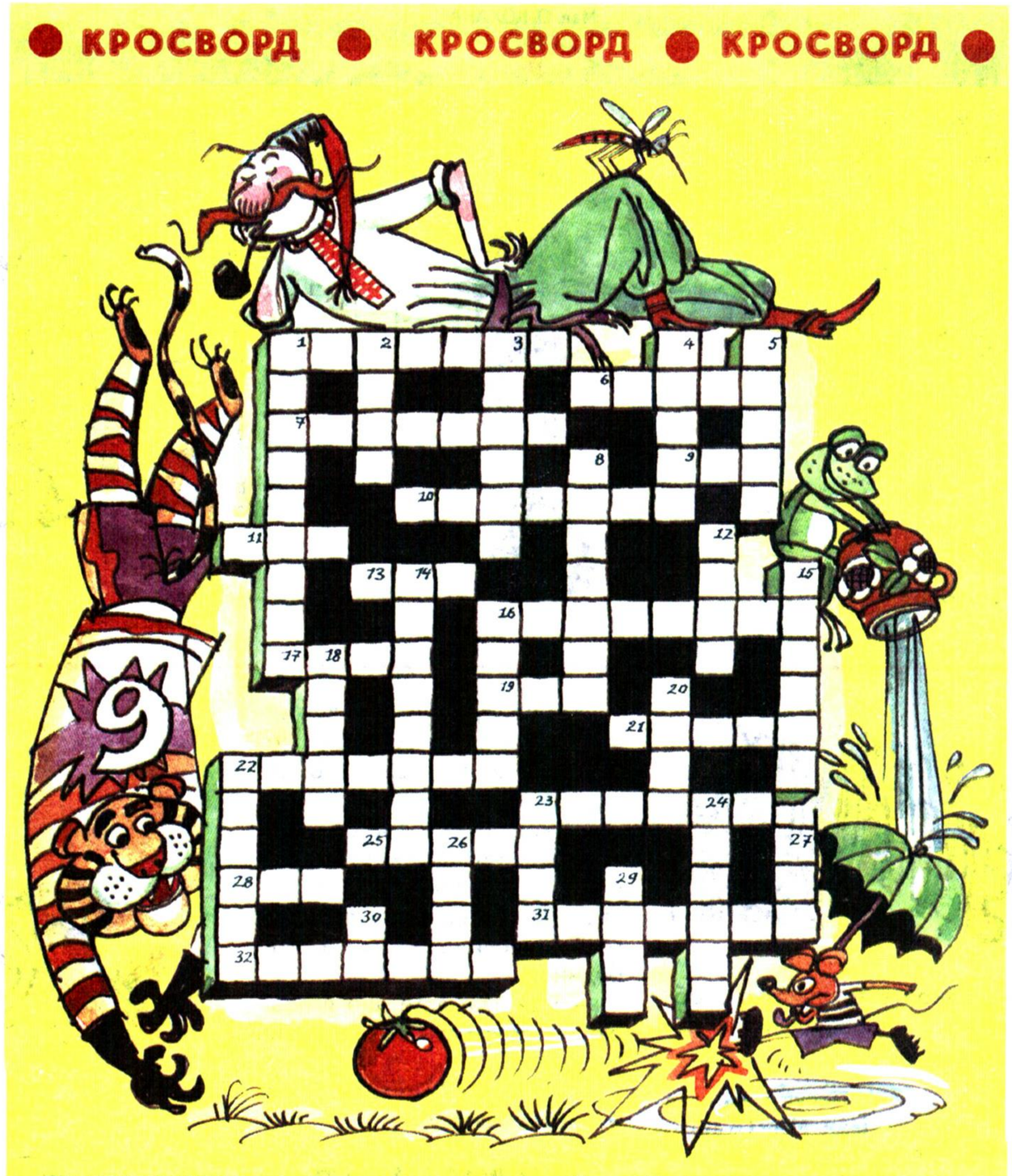

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Давньо-грецький вчений, який відкрив закон, купаючись у ванні. 6. Не хвали кашу, коли... не посіяне. 7. Напівсонний стан. 9. Порода довгохвостих папуг. 10. Сеньйор — ... . 11. Назва річки і зернозбирального комбайна. 13. Жаб'ячий привіт. 16. Предмет, яким накривають що-небудь зверху. 17. По дорозі до Києва він може замінити карту. 19. Його затикають. закривають, беруть на замок, набирають в нього воду... 21. Газований напій. 22. У спортивних змаганнях той, хто має більше шансів на перемогу. 23. Овоч із родини гарбузових. 25. Удар долонею по щоці. 28. Одиниця виміру сили вітру, землетрусу або урочистий вечір із танцями. 31. Легковий автомобіль із закритим кузовом. 32. У давніх греків і римлян — переможець у змаганнях музикантів, ораторів, спортсменів, якого вшановували лавровим вінком.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Місце, де може виспатися студент. 2. Що..., що гірчиця — невелика різниця. 3. Твір друкованої графіки. 4. Ніхто й не чув, як ... чхнув. 5. Пастух кіз. 8. Захисник в суді. 12. Сіреньке, маленьке, хоч якого кота з місця стягне. 14. Один з найбільших водоспадів світу. 15. Примара, привид, ілюзія. 16. Морський розбійник. 18. Великий дощ. 20. Родич кішки. 22. Гра. 23. Один з героїв казки «Бременські музиканти». 24. Випадковий транспорт, яким можна під'їхати куди-небудь, передавати що-небудь. 26. Горда, пихата людина. 27. Ні в ..., ні у ворота. 29. Поет, математик. філософ... Хайям. 30. Одиниця площі.

Склав М. ЛІСОВИЙ.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 7

Г	А	Л	А	С	■	Р	■	А	Н	■	■
А	■	А	П	Е	Т	И	Т	■	Е	■	■
Н	■	П	Т	У	■	Н	■	О	Б	■	■
Д	■	Ш	Е	Л	Я	Г	■	К	О	Д	А
Б	Р	А	К	■	Р	■	М	О	Р	О	К
О	■	■	А	Р	М	І	Я	■	А	К	Р
Л	■	■	■	■	А	■	С	У	К	■	О
■	■	■	П	О	Р	Т	О	С	■	■	Б
■	К	І	Т	■	О	■	■	М	И	Ш	А
О	■	Р	А	■	К	■	■	І	■	В	Т
С	В	А	Х	А	■	К	И	Ш	■	О	■
Е	■	■	■	Д	Е	У	■	К	А	Р	Т
Л	О	Ж	К	А	■	Т	Р	А	С	А	■

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Слово — неполова,
Язик — непомело.

КОНКУРС ТРИВАЄ

У шостому номері «Перця» ми пропонували придумати підпис до карикатури Олега Гуцола, де намальовано втомленого чоловіка в ліжку, якому пишнотіла дружина подає каву. Чоловік важко зітхає: «Скільки можна! Вранці каву в ліжко, на обід каву в ліжко, на вечерю — знову те ж саме! Я м'яса вже хочу!!!»

Члени журі, випивши кави, взялися переглядати листи наших читачів. Після довгих дебатів переможцем було названо

Михайла Олександровича ОНОШКА з с. Бишкінь Лебединського району Сумської області.

Він запропонував таку відповідь чоловікові: — *«Любий! Яке м'ясо! Тут на віагру грошей не вистачає!..»*

ВІТАЄМО!

А тепер придумайте підпис до нового малюнка Олега Гуцола.

На переможців чекають призи.

ВЕСЕЛІ ПАРАЛЕЛІ

БЕРЕ СВОЄ...

Багатий папуас подорожує на океанському лайнері. Сидить похмурий в ресторані і гортає меню.

Підходить офіціант:

Вибрали що-небудь, сер?

Папуас жбурляє меню:

— Все це гидота! Принесіть мені краще список пасажирів.

ДІТИ, ДІТИ...

Медсестра заповнює картку пацієнтки:

— Заміжні?

— Так. Вдруге.

— Діти є?

— Шестеро. Двоє — від першого чоловіка, двоє — від другого, а двоє — особисто мої...

ЩОБ БУЛО ЗРОЗУМІЛО

Військові звіряють годинники:

— Значить, завтра збір о десятій годині ранку. У кого електронний годинник — на табло має висвічуватися тисяча...

ПРОФЕСІОНАЛІЗМ

Боксер скаржиться лікареві:

— Допоможіть, у мене безсоння.

— А рахувати перед сном пробували?

— Пробував. Але на рахунок «дев'ять» взагалі схоплююся з ліжка.

НА ПЛЯЖІ

— Джузеппе, чому ти не кинувся рятувати дружину, коли вона тонула?

— Так я й не думав, що вона тоне. Репетувала, як завжди.

Іноземний гумор

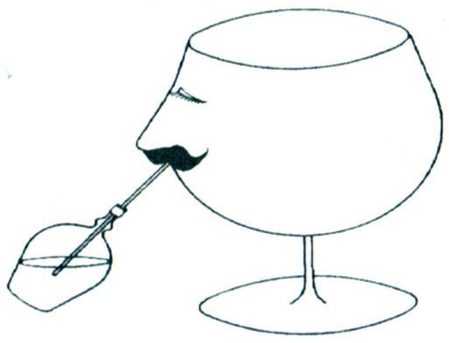

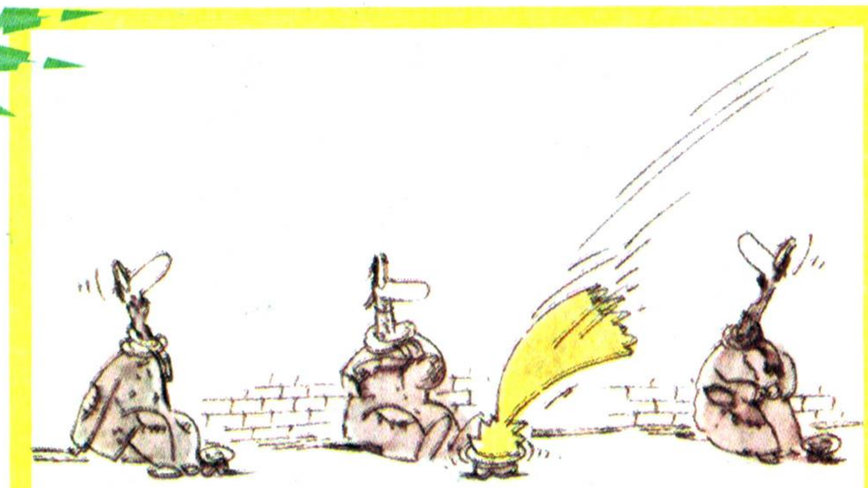

Брана УРНЧЕВИЧ
АКУЛА

Я роздягнувся, увійшов у море і поплив. Коли опинився далеко від берега, біля мене з'явилась акула. Я повернув назад. Вона пливла поруч.

«Мого чоловіка з'їла акула»,— скаже дружина.

«Мого сина...» — заплаче мати.

«А мого тата...» — буде хвалитися син.

«Мого брата...» — скаже сестричка.

І все це буде вірно. Я належу їм усім. Але зараз найближча всіх — акула.

Добре, якщо вона зробить свою справу тихо і швидко. Може, вона не голодна? Або обідає трохи пізніше?

І все ж таки це несправедливо, що я закінчую саме так. Міг би, наприклад, загинути за яку-небудь велику ідею. Або хоча б не за дуже велику...

А раптом акула відкусить від мене маленький шматочок, щоб, так би мовити, зняти пробу, і я їй не сподобаюсь?

Ляжу я на спину, хай робить зі мною, що хоче. Все одно від неї не втекти!

Коли я піду з життя, шуму не буде. Жив собі маленькою людиною і пішов з життя такою ж. А може, навіть краще, що не буде сліз?

Я згадав про сина, і мені стало трохи сумно. Шість років, дурненький ще! А зрештою, ця історія дає йому деякі переваги. Адже не кожний, погодьтеся, може похвалитися тим, що його батька з'їла акула. Хвалися, хвалися, синочку...

Чому ж вона не починає мене їсти, навіть не пробує? І чого це кружляє навколо мене?

Який сьогодні день? Ах так, неділя. Сестричка Ганна буде набирати по телефону всі номери, що записані в її маленькому записничку, і всім, кого застане дома, скаже: «Уявіть тільки, мого брата з'їла акула! І коли? В неділю! Коли він найменше цього чекав!»

Отже, кінець. Що стосується похоронної церемонії, то нічого не втрачу. Одного разу я був присутній на подібному похороні. Трохи сліз, трохи горілки, трохи квітів. Маленькі люди, маленький похорон...

Але чому вона мене не їсть, чорт її забирай! Може, вважає, що я отруйний? Або захворіла? Це вже починає діяти мені на нерви. Слухай, ти, акуло, якщо вже збираєшся мене їсти, то давай! А не хочеш, я краще відпливу. А може, ця дивна акула боїться, що я її з'їм?

Пливу, ось уже ноги мої торкаються дна. Я нерішуче виходжу на берег, а вона, акула, покружлявши трохи, відпливає в море.

Відпливла. А я знову мушу жити. Хоч це не так вже й легко.

Переклад із сербської.

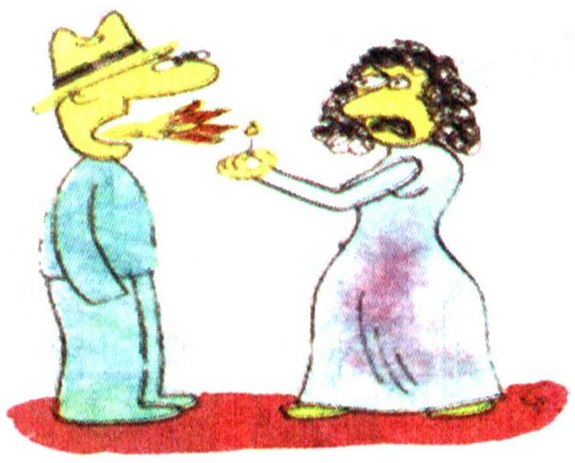

— Знову пив?!

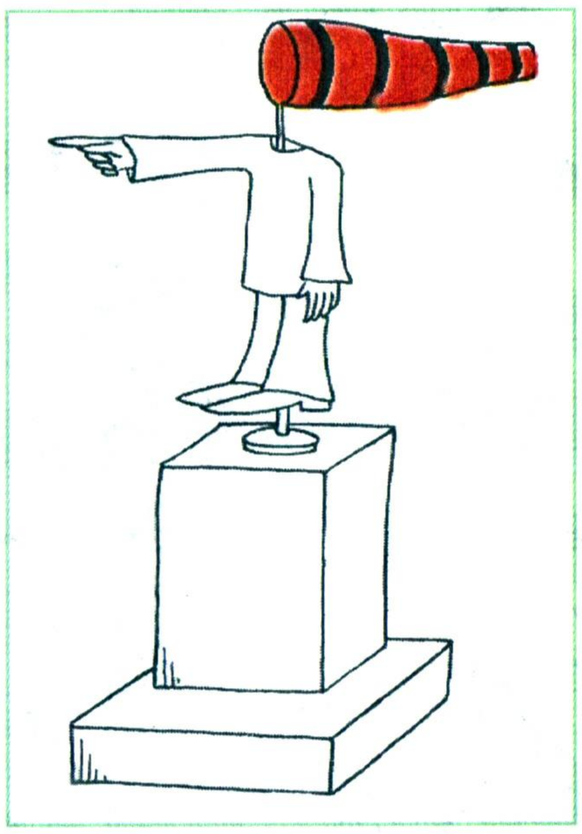

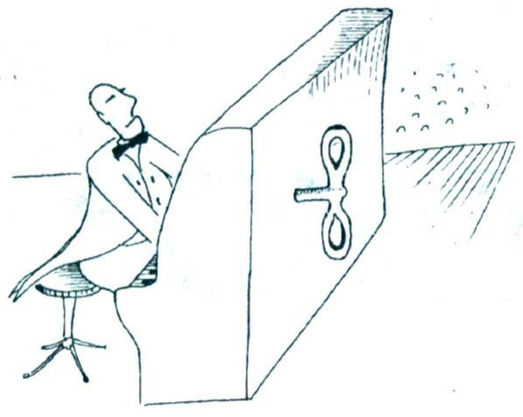

ПЕРЕЦЬ № 8 (1493)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), О. КОХАН (головний художник), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 07.07.2000.
Підписано до друку 26.07.2000.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 17510 прим.
Зам. 0110008.
Ціна договірна.
© «Перець» 2000 р.
Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, факс 224-35-82, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, реклами 441-89-39, факс 441-89-11, художнього відділу 441-89-24.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Неймовірні ситуації

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Вибачте, що я вас зупинив... Ось вам за це компенсація.

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. О. КОХАНА

— Сусіде, навіщо ви переносите паркан на два метри?
— Я вважаю, що ця земля повинна належати вам!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

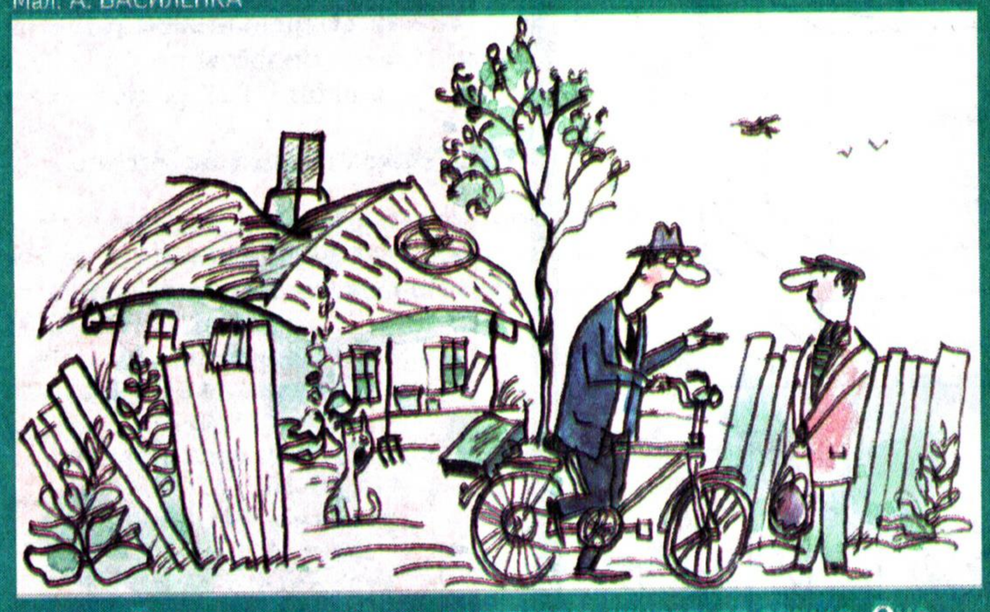

— Ти ж знаєш, як нам, депутатам, живеться важко. Оце хоч хата від батьків у спадок залишилася і велосипед...

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

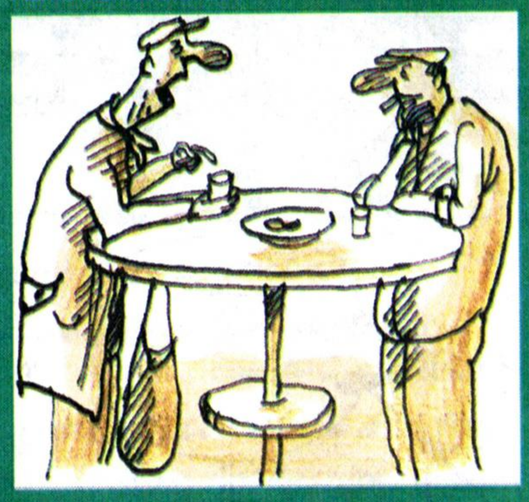

— Щось горілка міцна дуже... Мабуть, спиртом розбавляють...

Мал. О. КОХАНА

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

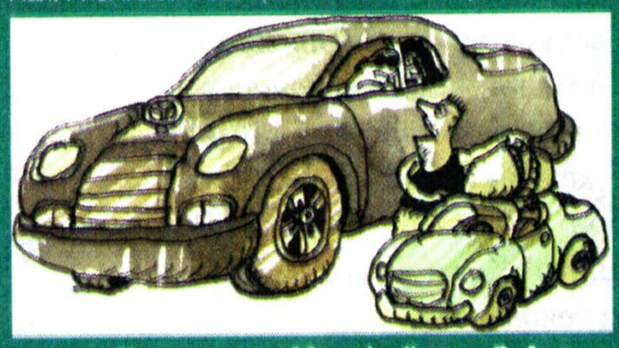

— Ти все на «Мерсі» їздиш? А я на вітчизняну пересів. У сто разів економічніша, дешевша, комфорт, чудовий дизайн...

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ти ж знаєш, як нам, депутатам, живеться важко. Оце хоч хата від батьків у спадок залишилася і велосипед...

Мал. О. КОХАНА

— Та коли вже, нарешті, ви візьмете податки?!!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

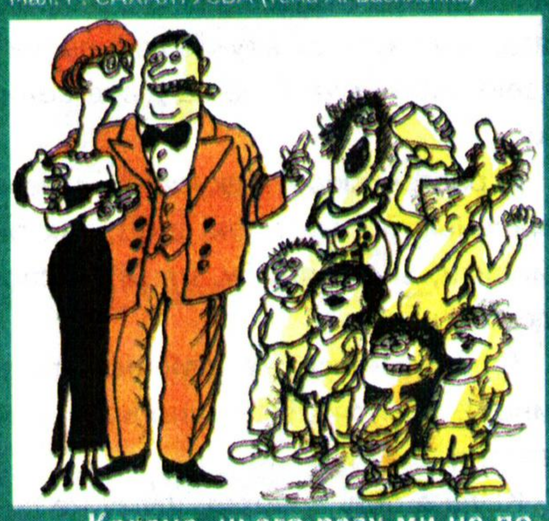

— Кохана, цього разу ми не поїдемо на Канари. Я вирішив відправити туди сусіда — у нього жінка хвора, дітей багато...

Індекс 74393.

4 820012 960675 08

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

Журнал «Перець» — одне з небагатьох видань України, яке виходить лише на кошти читачів. Якщо ви передплачуєте його, то порадьте це зробити і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам... Оформити передплату можна хоч сьогодні у будь-якому відділенні зв'язку чи у листоноші. Смійтеся на здоров'я! Індекс 74393.